

Rune¹ leunde tegen één van de twee bomen die bij de poort van zijn school stonden. Het grote ijzeren hek zat dicht alsof het hier een gevangenis was. Dat was natuurlijk niet zo maar voor Rune voelde het wel zo. Hij was waarschijnlijk de enige op de hele school die het hier een gevangenis vond. Als je ergens was en je kon er niet weg dan was je gevangen. Zo simpel was het en hij kon hier niet weg dus was hij een gevangene. Niet dat iemand hem zou tegen houden als hij het probeerde. Het had alleen geen zin om het te proberen. Ten eerste wist hij niet waar hij was en ten tweede wist hij niet waar hij naar toe zou kunnen gaan. Tot voor kort was hij een doodgewone 14-jarige jongen geweest. Hij had een vader en moeder en een zusje. Ze woonden in een oude boerderij aan de rand van de stad en hij zat in de derde klas van HAVO/VWO, een paar straten van zijn huis vandaan. Hij had vrienden waarmee hij op voetbal zat en computerspelletjes deed. Dat was een maand geleden. Nu stond zijn hele wereld op zijn kop en wilde hij niets liever dan dat de afgelopen maand een boze droom was waaruit hij ieder moment kon wakker worden. Elke ochtend, bij het wakker worden, hoopte hij dat alles weer normaal was maar die hoop duurde telkens maar een paar seconden. Zodra hij zijn ogen opende zag hij het plafond met vochtvlekken en het fletse gordijn voor het smalle raam van zijn kamer. Geen posters van R2D2, Chewbacca of Rey, geen wekkerradio en geen geur van vers gezette koffie.

Hij keek naar zijn klasgenoten die lachend en pratend op het grasveld voor de school zaten. Ze hadden onverwacht de laatste twee uur van hun lesrooster vrij wegens een kleine ontploffing van een proef in het toverdrankenlokaal. De twee verantwoordelijke leerlingen hadden de opdracht om de groengele smurrie van de muren en het plafond te krabben en het lokaal te luchten. Als straf was het hun verboden hun krachten te gebruiken en dus kon het wel even duren voor het lokaal schoon was. Daarom stond hij nu tegen een boom

¹ Rune wordt uitgesproken als Ruun

geleund naar zijn klasgenoten te kijken. Het was vrijdag en vrijwel alle leerlingen werden straks opgehaald om naar huis te gaan voor het weekend. Hij wist dat, wanneer hij bij hen ging zitten, ze allemaal op zouden staan om een ander plekje te zoeken. Ze hadden hem van het begin af aan heel duidelijk laten merken dat hij niet welkom was. Hij was hier nu eenmaal niet opgegroeid en zij wel. *Hier*, was een begrip dat hem nog niet helemaal duidelijk was. *Hier*, was een wereld waarin magie bestond. Hij wist niet precies waar *hier* was en hoe hij *hier* gekomen was maar wel dat hij *hier* niet weg kon. Het leek wel een slechte vervolgfilm van Harry Potter. Maar die was in ieder geval welkom geweest in de magische wereld. Hij was dat zeer zeker niet. Ze noemden hem niet voor niets een ordi. Ordi was de naam voor iemand uit de gewone wereld, voluit een ordinaros. Alleen maar omdat hij opgegroeid was in de gewone wereld want ze hadden hem verteld dat hij eigenlijk in de magische wereld thuis hoorde. En dat was dus hier. Hij was hier geboren uit ouders met magie. Zijn echte ouders dus. Die hem vervolgens hadden opgegeven voor adoptie omdat hij geen magische kenmerken zou hebben. Ha, foutje. Hij scheen wél magische krachten te hebben en dus wilden ze hem wel weer terug hebben. Ze kwamen er alleen pas na ruim 13 jaar achter. 13 Jaar hadden ze niet naar hem omgekeken. En nog had hij zijn echte ouders niet ontmoet. Hij was hier nu een maand in deze magische wereld en op deze school maar behalve zijn klassenlerares juffrouw Appelaar was er niemand die naar hem omkeek. Oja, hij had kleren en schoenen gekregen, allemaal van de beste kwaliteit. Leerboeken en alles wat hij verder op school nodig had. Hij at en sliep op school maar, in tegenstelling tot de andere leerlingen bleef hij ook in de weekenden op school. Dat was ook al zo vaag. Waarom wilden zijn ouders hem niet zien, ontmoeten, leren kennen? Hij was toch hun zoon. Hij wist helemaal niets van zijn ouders. Zijn echte ouders dan. Of van de rest van zijn familie, als hij die had. Hij wist niet eens hun achternaam, die natuurlijk ook zijn achternaam was. Juffrouw Appelaar wilde of mocht niets vertellen hoeveel keer

hij er ook naar vroeg. De andere leerkrachten wilden alleen maar met hem praatzen over de lesstof en zijn medeleerlingen weigerden meer dan het hoognodige tegen hem te zeggen. Daar had hij dus ook niets aan. Voor de rest was er niemand waar hij bij terecht kon.

Het enige dat hem overbleef was studeren. De vakken waren vreemd maar wel interessant en hij was van nature nieuwsgierig aangelegd. Rekenen en taal waren geen probleem. Die lessen had hij op zijn vorige school in de gewone wereld ook gehad. Latijn, runen, spreuken, drankjes, daemologie, wezenskunde en dergelijke waren voor hem vreemde, onbekende vakken. Hij had het dus druk genoeg. Dat was maar goed ook. Het voorkwam dat hij teveel nadacht over wat er allemaal gebeurt was. Maar nu had hij zomaar niets te doen en zijn gedachten buitelden plotseling over elkaar heen alsof ze allemaal als eerste zijn aandacht nodig hadden. Er was zoveel gebeurt in zo korte tijd. Niet alleen zijn leven was veranderd maar zijn hele wereld was op zijn kop gezet. Hij was van het ene moment op het andere moment in een compleet andere wereld geplaatst zonder voorbereiding, zonder gewenning. En zonder dat iemand hem ook maar iets uitlegde. Geen wonder dat hij nog niet had durven terugkijken. Hij had het veel te druk met wennen aan deze wonderlijke maar vooral vreemde, en wat hem betrof, vijandige wereld. Hij had geprobeerd om zich aan te passen maar het enige dat hij had bereikt was een klein beetje waardering van zijn leerkrachten. Zij zagen tenminste hoe hard hij zijn best deed. Het was iets heel anders met zijn medeleerlingen. Die negeerden hem of haalden flauwe grappen met hem uit om hem in moeilijkheden te brengen. Elke poging om vrienden te maken werd onderuit gehaald door een muur van onwil en vijandigheid. Hij had geen idee waarom maar het feit lag er. En dan te bedenken dat hij hier nog vier jaar moest blijven. Vier jaar van pesterijen, stilzwijgen en eenzaamheid. Als hij een plek had waar hij naar toe kon zou hij geen seconde aarzelen. Alles was beter dan

hier waar niemand zich om hem bekommerde en hij er helemaal alleen voor stond. Zijn medeleerlingen stonden op om zich klaar te maken voor hun weekendje thuis. Dat betekende dat het avondeten werd opgediend voor wie niet naar huis ging. Rune liep langzaam het grote gebouw in, op weg naar de eetzaal. Waarschijnlijk zou hij daar helemaal alleen zijn.

Hij was niet alleen geweest. Hij had het avondeten gedeeld met twee andere leerlingen maar hij had net zo goed wel alleen kunnen zijn. De ene was een medeklasgenoot en ook de dochter van zijn lerares runen. De andere was een zevendejaars leerling wiens ouders op reis waren. De maaltijd was in stilte verlopen. Ruth, zijn klasgenote, negeerde hem zoveel mogelijk en Kerrén, de zevendejaars, had zich verwaand afgewend van de twee derdejaars. Rune was dan ook direct na het beëindigen van de maaltijd opgestaan en naar zijn slaapkamer gegaan. Dat was wel een voordeel. Hij had een eigen slaapkamer die hij niet met iemand hoefde te delen. Niet zoals zijn medeleerlingen die getweeën op een kamer sliepen. Nu lag hij languit op bed voor zich uit te staren om de gebeurtenissen van de afgelopen weken te overdenken. Sinds hij deze middag zichzelf had toegestaan om zijn situatie te overdenken lukte het hem niet meer om er niet aan te denken. Hij kon niet meer vluchten voor zijn gedachten.

Alles was begonnen toen hij op een middag uit school kwam en mevrouw Groen van het adoptiebureau in de woonkamer zat. Zijn ouders hadden er nooit een geheim van gemaakt dat hij geadopteerd was. Mevrouw Groen kwam normaal één keer per jaar langs maar aangezien ze een maand geleden al was geweest had hij haar dus pas over een jaar weer verwacht. Mevrouw Groen was zenuwachtig geweest en zijn ouders....Pa was boos en Mam was verdrietig geweest. Ze hadden hem verteld dat zijn echte ouders hem terug wilden hebben en dat er weinig tegen te doen was. In de adoptiepapieren stond dat wanneer de wettelijke ouders van gedachten veranderden de

adoptie niet door ging. Daarom was Pa zo boos. In de papieren stond geen termijn genoemd en dus konden zijn echte ouders van gedachten veranderen zolang hij nog niet volwassen was. En hij werd pas volwassen over ruim vier jaar. Volgens Pa was het allemaal onwettig. Ze zouden een goede advocaat huren en het door de rechtbank uit laten zoeken. Tot zolang zou hij gewoon bij zijn pleegouders en zusje blijven wonen. Daar kon mevrouw Groen het voorlopig mee doen. In de volgende dagen werden er verschillende gesprekken gevoerd, met de advocaat, met mevrouw Groen, met een psycholoog. Volgens Pa zou het allemaal in orde komen.

Alleen kwam het niet in orde. Toen hij op een middag uit school kwam werd hij opgewacht door Mevrouw Groen. Of hij direct mee kon voor nog een gesprek met de psycholoog. Zijn ouders wisten ervan en hij zou met een uurtje klaar zijn en weer thuisgebracht worden. Nietsvermoedend was hij in de auto gestapt. Vanaf dat moment werd zijn herinnering wazig. Hij was moe geweest en in de warme auto in slaap gevallen. Hij werd pas weer wakker in een door paarden getrokken koets. Mevrouw Groen zat zenuwachtig in zichzelf te mompelen tegenover hem. Op zijn vragen gaf ze geen ander antwoord dan dat hij maar moest wachten en dat alles hem duidelijk zou worden gemaakt. Uiteindelijk stopten ze bij een klein kasteel omgeven door bossen. Binnen werd hij opgewacht door een man in butlerkostuum zoals in de oude Batmanfilms. De butler bracht hem naar een kamer waar een groep mensen, geheel gekleed in zwart op hem wachtte. Vijf mannen en vijf vrouwen achter een lange tafel met daarvoor één stoel. Die stoel was voor hem geweest. De tien mensen stelden zich voor als de raad van adoptie van niet magische kinderen. Hij had het allemaal nogal vreemd gevonden, maar het werd nog vreemder. Hij kreeg te horen dat hij de zoon was van een runista en een magista, twee termen die toen nog niets voor hem betekenden. Het bleek dat deze termen stonden voor mensen met magie. Let wel, geen goochelaar of illusionist zoals Hans

Klok of die lui uit Amerika met die tijgers, Siegfried en Roy. Nee, echte magie zonder trucjes. Hij geloofde ze niet, natuurlijk niet, maar ze lieten het hem zien. Ze lieten een tractor uit het niets verschijnen, zomaar, in de kamer waar ze waren en niet een willekeurige tractor, nee, het was de tractor van zijn vader. Hij had hem aangeraakt en de stickers op de ramen gezien die hij en zijn zusje erop hadden geplakt. Daarna lieten ze het ding gewoon weer verdwijnen. Hij had het niet willen geloven, maar nadat ze hemzelf naar verschillende locaties hadden verplaatst, zijn kleren hadden veranderd en hem zelfs een baard hadden gegeven, moest hij het wel geloven. Zij het dan ook met gezonde achterdocht. Nu dacht hij daar wel anders over maar toen.... Het was te vreemd en onverwacht. Hij had gevraagd waar zijn echte ouders dan waren en waarom die hem hadden laten adopteren.

Ze vertelden hem dat baby's zonder een magische vonk niet werden getolereerd binnen de magische wereld. Kinderen in die wereld werden na 6 maanden getest om te zien of ze magische krachten hebben. Zo niet, dan werden ze voor adoptie afgestaan. Er werd een betovering op ze gelegd, zodat ze snel geadopteerd zouden worden en er werd een tweede betovering over hen gelegd die voorkwam dat ze, ondanks dat zij zelf geen magie bezaten, magie bij anderen zouden herkennen. Er werden echter ook baby's met speciale talenten geboren. Deze hadden ogenschijnlijk geen magie, omdat een talent zich, over het algemeen, pas op latere leeftijd openbaarde. Zij slipten door de test heen en werden ook ter adoptie aangeboden. Soms kwamen zij terug, als de magische wereld hun talent alsnog ontdekte. Meestal gebeurde dit voor hun vierde jaar, maar in Rune's geval was dit pas veel later gebeurt. Dat maakte de zaak nogal gecompliceerd. Kinderen tot vier jaar konden zonder veel problemen terug gehaald worden. Hun herinneringen aan de eerste vier jaar lagen nog niet verankerd in hun geheugen. Als ze zich al dingen uit de normale wereld herinnerden werden die heel snel verdrongen door al het nieuwe dat ze in de

magische wereld meemaakten. De oude herinneringen vervaagden en werden vervangen door nieuwe herinneringen. Bij Rune ging dat echter niet. Zijn herinneringen lagen vast in zijn geheugen. Er was wel een betovering om herinneringen te wissen maar magie om herinneringen te vervangen bij kinderen met magie werkte alleen goed bij een enkele herinnering, niet bij herinneringen van jaren. Bij ordi's, zoals Rune's ouders en zusje was het wissen van herinneringen wel mogelijk. Niet makkelijk maar wel mogelijk. Daarom werd er besloten tot een noodoplossing. Bij Rune's adoptieouders en zusje werden alle herinneringen aan Rune verwijderd, net als bij zijn vrienden, leraren en iedereen die hem kende. Alle foto's en papieren waar Rune zelf of zijn naam op stond werden gewist. Niemand in de gewone wereld zou zich nog een jongen met de naam Rune herinneren. Het zou zijn alsof hij nooit had bestaan.

Ook dat had Rune niet willen geloven. Ze konden wel van alles zeggen. Toen ze dat zagen hadden ze hem een telefoon gegeven om zijn ouders te bellen.

Het was het vreselijkste telefoontje van zijn leven. Zijn zusje Terry had opgenomen en hem geantwoord alsof ze een wildvreemde aan de telefoon had. En geen gewone wildvreemde, maar een gestoorde. Dat zei ze ook tegen zijn vader toen die de telefoon overnam. Hij hoorde het haar zeggen op de achtergrond. Paps had gezegd dat hij vast een verkeerd nummer had gedraaid en dat hij niemand kende met de naam Rune. Toen Rune aandrong werd zijn vader boos en drukte hem weg. Rune had ongelovig naar de telefoon zitten staren. Vervolgens had hij het nummer van zijn moeders eetcafé gedraaid. Marga, de serveerster, had opgenomen. Ook zij behandelde hem als een wildvreemde net als zijn moeder toen die de telefoon overnam. Hij had niet verder aangedrongen en de hoorn neergelegd. Hij kon niet verdragen dat zijn moeder ook kwaad zou worden en het gesprek zou beëindigen alsof hij een verknipte lolbroek was die ten koste van anderen zieke telefoontjes pleegde.

De rest van wat hem verteld werd door de raad ging voor een groot deel langs hem heen. Hij begreep wel dat zijn echte ouders hem op een speciale school hadden ingeschreven waar hij direct naar toe zou worden verplaatst. Als hij goed zijn best deed, zou hij de eerstvolgende vakantie naar het huis van zijn ouders gaan om hen te ontmoeten. Ondertussen zou hij les krijgen om zijn magische krachten te ontwikkelen en zoveel mogelijk te leren over zijn nieuwe verblijfplaats. Hij kon het beste maar alles vergeten over de wereld waar hij vandaan kwam en zich zo snel mogelijk aanpassen aan zijn nieuwe leven. En dat was dat. Één van de vrouwen was vervolgens opgestaan en begonnen met het maken van ingewikkelde gebaren in de lucht. Tot zijn stomme verbazing was de lucht gaan rimpelen en werd er een ruimte zichtbaar, alsof hij door een scherm van water heenkeek. Hij werd overeind getrokken en in de richting van het scherm geduwd. Tegenstribbelen hielp niet. Hij kreeg een flinke zet en struikelde door het scherm heen waar hij werd opgevangen door juffrouw Appelaar.

En nu was hij hier. In 'de school voor Magie'. In een morsig kamertje met maar één klein raampje. Hij had het sterke vermoeden dat, voordat hij hier kwam, het kamertje gebruikt werd als rommelkamer. Nu stond er een ijzeren spiraalbed, een klein bureautje met een houten stoel en een wankele kast waarvan de deur niet goed sloot. Toen hij hier kwam hadden er twee koffers op het bed gelegen. Één met schoolboeken en andere schoolbenodigdheden, alles splinternieuw en ongebruikt, en een tweede met kleren van goede kwaliteit, maar hopeloos ouderwets. Geen spijkerbroeken, t-shirts of sweaters maar ribbroeken, overhemden en pullovers die stijf en ongemakkelijk zaten.

Hij had het echt geprobeerd in de dagen na zijn 'ontvoering'. Hij had geprobeerd om vrienden te maken, om zijn best te doen in de klas, om zich aan te passen, maar iedereen behandelde hem als een buitenbeentje, ongewenst en minderwaardig. Zuchtend stond hij op. Het had geen zin om te blijven liggen piekeren. Er was nu eenmaal geen oplossing

voor zijn problemen. Hij was hier en kon nergens heen. Hij kon er alleen maar het beste van maken. Misschien... als hij goed zijn best deed, kon hij, als hij van school kwam, terug naar de gewone wereld. Die school duurde nog wel vier jaar in de magische wereld terwijl hij in de gewone wereld volgend jaar in zijn examenjaar had gezeten. Nog vier jaar. Het leek hem een onmogelijk lange tijd. Hij pakte het bovenste boek van zijn stapel huiswerk voor dit weekend en sloeg het open. Dat was het enige positieve aan de school. De leerstof was heel erg interessant. Het was alsof hij de schoolboeken van Harry Potter had mogen lenen. Hij las ze alsof hij een fantasy roman uit de bibliotheek had geleend.

Na enige tijd keek Rune op van zijn boek. Hij was geheel verdiept geweest in *'De oorsprong en achtergronden van Runen'*. Maandag kreeg hij een proefwerk en hij wilde een goede beurt maken. Voor hij hier kwam had hij nog nooit van runen gehoord. Nu wist hij tenminste wat zijn naam betekende en begreep hij dat het een naam uit deze wereld was. Dat was ook de reden dat hij het vak had gekozen. Het had hem verbaasd om er achter te komen dat het runenschrift het oudst bekende schrift van het noorden van Europa was. En dat het vanaf de tweede of de derde eeuw tot de zestiende of zeventiende eeuw gebruikt werd door de Germaanse volkeren van Groot-Brittannië, Scandinavië en IJsland. Hij vond de letters van het runenschrift fantastisch. Ze bestonden uit rechte en hoekige lijnen die gemakkelijk in steen of hout kunnen worden gekrast. Dat werd ook wel ritsen genoemd.

Hij had natuurlijk wel een flinke achterstand op de rest van zijn klasgenoten en daarom wilde hij niet te veel aandacht op zichzelf vestigen door weer de slechtste van de klas te zijn. Hij was dan ook geheel verdiept geweest in de lesstof maar iets had hem uit zijn concentratie gehaald. Wantrouwend keek hij naar de deur van zijn kamer. Hij had iets gehoord en aangezien hij alleen in zijn kamer was, kon het geluid alleen van buitenaf komen. Hij zuchtte, vast weer zo'n 'leuke grap'

van één van zijn klasgenoten. Nee, bedacht hij, dat kon niet want iedereen op twee leerlingen na waren voor het weekend naar huis. Het was vast een leraar die de slaapkamers controleerde. Zou hij de moeite nemen om op te staan en de deur open te doen of zou hij het maar negeren?

Hij besloot tot negeren. Hij moest nog drie hoofdstukken doorlezen en het licht ging over een half uur uit. Hij boog zich weer over zijn boek. Waar was hij gebleven? Ach ja, hier, bij de rune Othala. Hij bekeek het rare teken dat Othala voorstelde en las de bijbehorende tekst.

⚡ OTHALA/OTHILA of ODAL

Het woord betekent voorouderlijke bezit of thuisland. De rune verbeeldt de omweg die men soms moet maken om te ontdekken dat datgene dat men zocht gewoon thuis te vinden is. De rune vertegenwoordigt de toegenomen waarde van bezittingen in de loop van de tijd. Wereldlijk staat deze rune voor thuisbasis en erfgoed. Esoterisch staat hij voor de geesten van voorouders, heilig gebied en universele waarheid. De rune wijst niet alleen op verworven rijkdom in materiële zin maar meer op toegenomen kennis, aangeleerd gedrag of de ontwikkeling van het persoonlijke karakter. Eigenschappen die men bij de geboorte meekrijgt en worden gevormd tijdens de jeugd. Omgedraaid geeft deze rune aan dat men afstand moet nemen van datgene wat men heeft.

Op de een of andere manier intrigeerde de rune hem. Het leek wel of de rune voor hem was bestemd. De rest van het boek was ook wel interessant maar, als hij eerlijk was leerde hij alleen om zijn proefwerk goed te kunnen maken. Zijn interesse voor het vak runen was langzaam aan het verdwijnen. Het idee dat er een schoolvak bestond waar zijn naam van afgeleid was had hem in eerste instantie geïntrigeerd. Runen behoorde tot de keuzevakken maar hij kwam er al snel achter dat het voor hem geen goede keuze was. Alleen meisjes kozen runen en dus was hij de enige jongen in de klas. Bovendien mocht hij geen enkele rune zelf

tekenen. Dat voorrecht hadden alleen de meisjes. Voor een jongen was er geen toekomst in de kennis van runen. Alleen meisjes konden runista worden mits er sprake was van aanleg of een familie traditie. Vijf van zijn zes klasgenotes hadden dan ook een ouder of voorouder die runistas waren. Het zesde meisje bleek een gave te hebben om runen te tekenen. Zijn keuze om runen te volgen had dan ook weer de nodige pesterijen tot gevolg gehad. Afijn, hij zat er voor de rest van het trimester aan vast dus kon hij maar beter zorgen dat hij een goed cijfer haalde. Aangezien dit het enige vak was waar geen praktijkgedeelte aan vast zat, niet voor hem in ieder geval, haalde hij dan ook vrij goede cijfers.

Daar, nu hoorde hij weer een geluid bij de deur maar dit keer sprong hij overeind en rukte de deur open. De gang was leeg. Zijn kamer lag aan het einde van de gang met aan weerszijden 10 slaapkamers. Aan het andere einde lag de trappenhal. Alle deuren waren gesloten en de gang was helemaal leeg. Er was niets te horen en niets te zien. Langzaam sloot hij de deur en draaide zich peinzend om. Één van de katten van de school? Ratten? Vleermuizen? Of toch een grap van een leerling? Hij keek op zijn wekker. Nog 10 minuten voor het licht uitging. Hij kon maar het beste naar bed gaan.

Hij trok zijn pullover over zijn hoofd en pakte zijn pyjama. Achter hem klonk plotseling zacht gegiechel gevolgd door een waarschuwend gesis. Met een ruk draaide hij zich om.

‘Wie is daar?’

De kamer leek leeg maar hij wist het zeker. Er was iemand. Iemand die onzichtbaar was. Nu was dat niet zo moeilijk als je op de school voor Magie zat. Er waren een paar spreuken en zeker vier drankjes waarvan hij wist dat iemand er onzichtbaar van kon worden. ‘Niet boos worden alstublieft, grote Runista. Hier zijn we al.’

En tot zijn grote verwondering werden er twee menselijke vormen zichtbaar. Kinderen, of nee, net zo groot als kinderen, net zo groot als kleuters van vier jaar oud maar zeker geen kinderen. Beide figuren hadden een baard, een helm en op hun rug stak een flinke bijl in een lederen foedraal. Dat dacht

hij tenminste van de vorm te kunnen afleiden. Hij had nog nooit een dwerg gezien maar door de beschrijving in 'Magische schepsels en wezens' wist hij dat dit dwergen waren. Hij probeerde zich te herinneren wat er verder nog stond over dwergen terwijl hij de twee aanstaarde. Verschillende soorten, ja, dat was het. Er waren ondergrondse dwergen en bovengrondse dwergen, voor zover hij het zich nog kon herinneren. Ze hadden geringe magische krachten en ze konden de kracht van runen gebruiken. Dat had hij net gelezen '*De oorsprong en achtergronden van Runen*' in de legende van de oorsprong van runen. Hij was te verbaasd om iets te zeggen. Hij geloofde eigenlijk zijn eigen ogen niet met als gevolg dat hij alleen maar met open mond stond te staren. Om zich een houding te geven wist hij niets beters te doen dan zijn boek '*De oorsprong en achtergronden van Runen*' te grijpen en snel de tekst op te zoeken waarin over dwergen werd gesproken. De legende had hij snel gevonden. daar stond het: '*Het ene woord leidde tot het volgende, van woord tot woord tot woord en met de woorden kwam het werk. Het ene leidde tot het andere.*'

Waar stond het stukje over de dwergen ook al weer? Ah, daar, daar stond het.

'Zo kwamen de runen in de wereld. Odin kreeg de runenmacht bij de Asen, Dáin bij de elfen, Dwalin bij de dwergen, Alswin bij de reuzen en ik rits ze voor de mensen.'

Hij keek weer naar de twee dwergen in zijn kamer die hem met grote verbaasde ogen stonden op te nemen. Hij voelde hoe zijn wangen rood werden. Hij moest wel heel erg onbeleefd lijken. In plaats van hen te begroeten, greep hij een boek en begon daarin te lezen. Geen wonder dat zij hem nu aan stonden te staren maar kon je het hem kwalijk nemen? Er stonden twee dwergen in zijn kamer. Dwergen. Opgegroeid als hij was zonder magie had hij de leerstof met een korreltje, nee, met een zak zout genomen. Heksen, tovenaars en dergelijke, ok, maar dat waren tenminste nog mensen. Mensen met bijzondere eigenschappen, dat wel, maar nog

steeds mensen. Je kon ze gewoon op straat tegenkomen maar dit... Dit waren figuren uit een sprookjesboek. Natuurlijk, in de gewone mensenwereld leefden ook dwergen maar dat waren kleine mensen in gewone kleren met gewone banen.

Lilliputters werden ze soms ook wel genoemd. Ze speelden soms mee in fantasy films als Game of Thrones en Lord of the Rings. Maar dit waren geen acteurs, dit waren echte dwergen, geen figuren uit een boek of film. Ze stonden elkaar nog steeds aan te staren. Rune opende een paar keer zijn mond om iets te zeggen maar, hij was nog zo verbijsterd dat er geen geluid uit kwam. Tot zijn opluchting nam de kleinste van de twee dwergen uiteindelijk het woord.

‘Wat denk jij, Korin? Zou zijn mond ook dicht kunnen?’

‘Hihihi, zou wel handig zijn bij het eten. Anders valt alles er zo weer uit.’

‘Ja, en als hij zijn ogen nog verder openspert is hij straks zijn oogballen ook nog kwijt.’

Met een klap sloot Rune zijn mond en plofte neer op zijn bed.

‘Wie, wat, hoe.....?’

De twee dwergen keken elkaar aan en proesten het uit. ‘Je kijkt alsof je nog nooit een dwerg hebt gezien.’

Rune vermande zichzelf. Dwergen bestonden dus echt, stonden hier in zijn kamer en wilden blijkbaar iets van hem, al kon hij zich niet voorstellen wat. Of was dit weer een grap van zijn medeleerlingen? Hij kon maar het beste meespelen. Zo kwam hij er vanzelf wel achter wat hier aan de hand was.

‘Wie zijn jullie en wat willen jullie?’

Dat klonk wel wat bot maar hé, zij kwamen onuitgenodigd zijn slaapkamer binnenvallen. Op dat moment ging het licht uit. Natuurlijk, bedtijd. Vanuit de richting van de dwergen klonk geritsel van stof en gefluister.

‘Wacht even, wacht even. Ik maak zo licht.’

Er verspreidde zich een groen schijnsel dat al snel de kamer fel verlichtte. De lichtbron was een langwerpige bruin voorwerp in de hand van één van de dwergen. Rune greep zijn kamerjas en dook naar de deur. Snel dekte hij de kier onder de deur af

om te voorkomen dat het licht eronder door zou schijnen.
'Kan het ook een beetje minder? We mogen geen licht gebruiken als het centrale licht uit is.'

Direct scheen het licht minder fel. Rune haalde opgelucht adem. 'Dank je en nu wil ik graag een paar antwoorden?'

'Maar natuurlijk, grote Runista, onmiddellijk. Mijn naam is Korin en dit is Bili. Wij willen uw hulp inroepen bij een kwestie van groot belang. Een eh probleem, zal ik maar zeggen.'

Rune keek de twee dwergen verbaasd aan. 'Weten jullie zeker dat jullie mij moeten hebben? Ik heet dan wel Rune maar ik ben geen runista en al helemaal niet groot. Ik kan niet eens een runista worden. Jullie moeten vast iemand anders hebben.'

De twee dwergen keken elkaar aan. Bili haalde zijn schouders op. Korin trok een ernstig gezicht.

'Je naam is toch Rune? En je studeert runen. Misschien is de titel nog niet officieel maar die dingen maken je wel een runista. Is er voor jullie misschien een speciaal ritueel waardoor je runista wordt? Dat wisten we niet.'

Bili greep Korin bij zijn arm. 'Hij kan het toch wel? Hij hoeft toch niet volleerd te zijn?'

'Wat kan ik wel? Wat willen jullie dat ik doe?' Rune begreep er nog steeds niets van.

'Wij willen dat je bij ons de verbintenisrunen aanbrengt. Wij willen... euh hoe noemen jullie dat? Trouwen, dat is het. Wij willen met elkaar trouwen.'

Rune keek niet begrijpend van de een naar de ander. 'Jullie willen trouwen. Met elkaar. Een homohuwelijk. En dat moet ik doen? Ik ben een schooljongen, geen huwelijks-ambtenaar. Is dit een grap? Want ik kan hier niet om lachen.'

Nu keken Bili en Korin elkaar verbaasd aan. 'Een homowat..? Neenee, wij willen trouwen en jij bent een runista dus jij kan de vereiste runen aanbrengen. Dat is alles. Het duurt maar even maar we moeten er wel voor naar buiten. Het moet in de buitenlucht gebeuren onder het licht van de volle maan.'

Rune keek door het raam. Het was volle maan vanavond. Toen schudde hij zijn hoofd. Dit was te gek om los te lopen. Twee dwergen die met elkaar wilden trouwen en aan hem vroegen om het huwelijk te voltrekken. Hij dacht dat de ontdekking van zijn afkomst en zijn introductie in de magische wereld de hoogtepunten van zijn leven waren maar dit sloeg alles.

‘Ik kan jullie toch niet trouwen. Ik ben een jongen. Waarom komen jullie trouwens hier om te trouwen? Jullie hebben toch zelf runistas? Hier staat het. In het boek, luister maar: *Zo kwamen de runen in de wereld. Odin kreeg de runenmacht bij de Asen, Dáin bij de elfen, Dwalin bij de dwergen.* Zijn homohuwelijken soms niet toegestaan in de dwergenwereld?’

‘Wat heeft het feit dat jij een jongen bent ermee te maken? En ja, wij hebben ook runistas. Maar Bili is een bovenwereldse en ik ben een onderwerelder. Het is verboden om met elkaar te trouwen. En wat een homo euhh huwelijk is weet ik niet.’

Rune ging weer op zijn bed zitten en schudde zijn hoofd.

‘Jullie mogen dus niet met elkaar trouwen omdat jullie van verschillende families zijn.’

‘Niet van verschillende families maar van verschillende stammen. Bili’s familie woont boven de grond en de mijne woont onder de grond. Volgens de oudsten kan dat nooit samengaan. Zij beschouwen het als net zoiets als een vogel die met een vis wil trouwen. Ze houden vast aan de oude waarden. Je weet wel, ‘Je weet wat je hebt maar niet wat je krijgt’ en ‘Je bent alleen veilig onder soortgenoten’. Wij zien dat heel anders. We hebben een mooie grot gevonden waar we willen gaan wonen. Dan hebben we van alle twee de werelden een beetje en hoeven we geen van beide te kiezen of iets voor de ander op te geven.’

‘Ok, tot zover snap ik het. En het feit dat jullie beide homo zijn maakt jullie families niets uit? Het gaat alleen maar om waar jullie opgegroeid zijn. Boven de grond of onder de grond.’

‘Euhh, dat klopt, denk ik, dat wil zeggen, zodra je hebt uitgelegd wat een homo is. Dat woord ken ik niet.’

Rune voelde weer dat zijn gezicht rood werd. Moest hij nu aan twee homofiele dwergen uitleg geven over de bloemetjes en de bijtjes? Hoe redde hij zich hieruit?

‘Nou euh, je weet wel, homofiel in plaats van hetero. Als euh twee mannen van elkaar houden en willen trouwen...dan noemen we dat een homohuwelijk. Net zoals jullie twee. Twee mannen die willen trouwen.’

Bili en Korin keken elkaar verbijsterd aan. ‘Hij denkt dat jij..... en dat ik.....dat wij.....’

Bili begon te giechelen en op Korins gezicht verscheen een brede grijns. Nu begreep Rune er helemaal niets meer van. Korin zag zijn onbegrip en verbazing en haastte zich om het uit te leggen.

‘Je hebt het helemaal mis. Wij zijn geen euhh..homofiel, of zoals wij het noemen, gebo’s, Wij zijn geen twee mannen, nu ja, ik ben wel een man maar Bili niet. Bili is een vrouw.’

‘Maar...die baard dan en die bijl en..en jullie zien er precies hetzelfde uit .’

‘Jij hebt echt nog nooit een dwerg gezien hé? Alle dwergen hebben een baard dus dwergenvrouwen ook. En een bijl hebben we ook allemaal. Wil je ons nu wel verbinden? Nu je weet dat we man en vrouw zijn?’

‘Nee, zo bedoelde ik dat niet. Het maakt mij niet uit of jullie euh homo of hetero zijn. Daar ging het helemaal niet om. Ik begrijp alleen niet waarom ik. Er is toch wel iemand anders die jullie kan trouwen, een andere dwerg ofzo.’

‘Natuurlijk, er zijn genoeg dwergen maar daarom hebben we ook een mens nodig. Een rune die door een dwerg is gezet kan ook door een dwerg uitgewist worden en dan waren we weer even ver. Een rune die door een mens is gezet kan alleen maar door een mens worden gewist en dan kunnen de ouderen er niets meer aan doen. Ze zullen nooit om de hulp van een mens vragen en dus moeten ze wel instemmen met onze verbintenis. En aangezien jij de enige mannelijke runista in de wijde omtrek bent, vragen we het aan jou.’

Nu begon het Rune te dagen. Dat was de reden dat ze hier waren maar dan moest hij ze toch teleurstellen. Hij was geen

runista en kon ook geen runista worden. Hij was een jongen en het was hem verboden om een rune te tekenen. Het duurde even voordat hij dat aan de twee dwergen had uitgelegd. Ze begrepen er duidelijk niets van. En eerlijk gezegd begreep hij er ook niets van. Bij de dwergen mochten zowel mannen als vrouwen met runen werken maar de verbintenisrunen werden traditiegetrouw door een man gezet. Daarom waren ze naar hem toegekomen en niet naar één van zijn medeklasgenoten omdat dat alleen maar meisjes waren. Het was al erg genoeg dat ze met de traditie braken door een mens de verbintenisrunen te laten zetten maar als die mens dan ook nog eens geen man was.... Hoe langer Rune er over nadacht hoe belachelijker hij het verbod vond. Hoezo mochten jongens en mannen geen runen gebruiken? Bij de dwergen mocht het duidelijk wel. De emancipatie was bij de mensen in de magische wereld blijkbaar naar de verkeerde kant doorgeslagen. Hem was altijd geleerd dat mannen en vrouwen gelijk waren. Zijn pleegouders in de gewone wereld vonden dat de normaalste zaak van de wereld. Dat betekende dat vrouwen alles mochten wat mannen mochten en andersom. Nu ja, kinderen krijgen viel natuurlijk buiten de mogelijkheden van mannen maar kinderen opvoeden was niet voorbehouden aan een vrouw. Hijzelf was grotendeels opgevoed door zijn pleegvader terwijl zijn pleegmoeder werkte. Dus waarom zou hij dan, als jongen, geen runen mogen tekenen. Zo moeilijk was dat niet. Het waren eenvoudige tekens. Hij keek naar de twee dwergen voor hem. Korin keek ernstig en Bili verdrietig. Net Romeo en Juliet, alleen dan met baarden. Hij nam een besluit. Wat had hij eigenlijk te maken met de stomme regels van de magistas? Ze keken naar hem toch ook niet om en er stak toch zeker geen kwaad in het gelukkig maken van twee mensen of eigenlijk natuurlijk twee dwergen.

‘Ik doe het. Ik zet voor jullie de verbintenisrunen als jullie mij kunnen zeggen hoe die eruit zien.’

Bili klapte verrukt in haar handen. ‘Echt waar? Dat is geweldig.’ Korin keek hem glunderend aan.

‘Oké, wat moet ik doen? Hoe maak ik een verbintenisrune? En waarmee en waar moet ik hem zetten?’

Korin keek door het raam naar de volle maan. ‘We hebben nog twee uur voor de maan ondergaat, dat is tijd genoeg. Heb je rode inkt en een runenkwast?’

Rune liep naar zijn bureau en trok een la open. Daar lag het studiepakket dat hij gekregen had bij aanvang van de lessen in runen. Precies zoals hij het gekregen had, onaangeroerd in de verpakking. Hij had het nooit open gemaakt. Waarom zou hij ook als het enige dat hij mocht gebruiken zijn leerboek was? Hij scheurde het papier weg en opende de kartonnen doos die erin zat. Korin floot zachtjes tussen zijn tanden. ‘Niet slecht voor een schooluitzet. Zes kleuren inkt, marterharen kwasten en schrijfstiften van verschillende bomen. En alles nog ongebruikt.’ Hij pakte het flesje met rode inkt en één van de kwasten. ‘Hiermee moet het gaan. Kom mee, we gaan naar buiten. Achter de school is een klein bosje, dat is een goede plek.’

‘Hoe komen we daar ongemerkt? Alle deuren zitten op slot en als één van de docenten nog wakker is...’

‘Dichte deuren zijn voor een dwerg geen probleem en als jij tussen ons in loopt en onze handen vast houdt zal niemand je kunnen zien zodra wij ons onzichtbaar hebben gemaakt. Niet praten en zachtjes lopen, dan lukt het wel.’

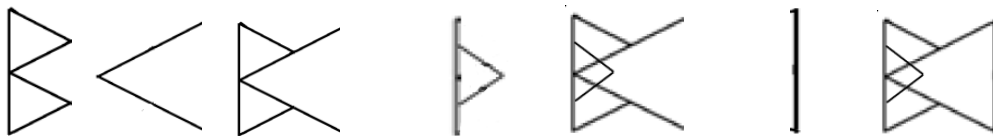
Rune schoot zijn jas en schoenen aan en pakte de handen van de dwergen. Gedrieën liepen ze de gang op naar het trappenhuis. Hij voelde zich lichtelijk belachelijk. Het was net alsof hij met twee kleine kinderen aan het wandelen was. Hij wist ook niet of hij al onzichtbaar was aangezien hij zowel zichzelf als de twee dwergen uitstekend kon zien. Zelfs in het schemerdonker want de staaf licht die zijn kamer had verlicht was nu gedoofd. De trap leverde even wat moeilijkheden op voor ze het juiste ritme hadden gevonden om af te dalen. Dwergenbenen en mensenbenen lopen nu eenmaal niet synchroon. Op de begane grond wilde hij direct naar de achterdeur in de keuken lopen maar Korin trok hem de andere kant op.

‘De voordeur is veiliger,’ fluisterde hij. ‘De kokkin is nog in de keuken. Daar komen we nooit ongezien langs.’

Ze liepen net langs de deur van de lerarenkamer toen die onverwacht open ging. Alle drie stonden ze als bevroren terwijl professor Visconti, de leraar Latijn, rakelings langs hen liep. Rune hield zijn adem in maar de professor leek niets te merken terwijl hij geeuwend de trap opging. Bili en Korin trokken hem naar de voordeur. De voordeur leverde inderdaad geen moeilijkheden op voor de dwergen. Korin rommelde wat met het slot en binnen een paar tellen stonden ze buiten. Snel liepen ze om het gebouw heen naar achteren, staken het grasveld over en bereikten zonder problemen het bosje waar de ‘trouwerij’ zou plaatsvinden. Bij het zachte gloeien van de lichtstaaf van Bili hurkte Korin in het gras. Hij pakte het flesje rode inkt, verbrak het zegel en draaide de dop voorzichtig open. Uit zijn buidel pakte hij een klein zakje en een napje. Voorzichtig goot hij wat van de rode inkt in het napje. Hij gaf Bili een teken waarop de lichtstaaf werd gedimd totdat er nog maar een klein lichtpuntje gloeide. Uit het zakje strooide hij iets in het napje. Kleine lichtstralen schoten alle kanten op zodat het napje voor een moment in brand leek te staan. ‘Wat is dat? Wat doe je?’ Korin keek hem grijnzend aan. ‘Diamantstof. Dat zorgt ervoor dat de inkt in de huid wordt geëetst. Nu is het jouw beurt. Je moet een samengestelde rune maken met de twee letters van onze namen dus de Berkana B voor Bili en de Kaos K voor mij. Je mag er dan nog maximaal drie runen aan toevoegen. Die moeten vertegenwoordigen wat je ons toewenst voor onze verbintenis. Bij Bili zet je hem op haar linkerbovenarm en bij mij op mijn rechterbovenarm. Bij Bili begin je met mijn letter en bij mij met Bili’s letter. Snap je het?’

Rune knikte. Het runenalfabet kende hij al, Berkana en Kaos samenvoegen was ook geen probleem maar die beste wensen erin verwerken. Hoe moest hij dat in vredesnaam voor elkaar krijgen? In gedachten tekende hij de samengestelde runen en liep het hele alfabet af om te kijken wat erbij of eigenlijk erin paste. Berkana stond voor het begin en Kaos was genezing. Ze

konden wel wat bescherming gebruiken aangezien hun beider stammen op de verbintenis tegen waren. Misschien kon hij Thorn þ inpassen, en de verbintenis moest blijvend zijn dus de rune voor behoud, IsI, moest erin. Hij zag het ineens voor zich. Bili en Korin stonden al klaar met de ruggen tegen elkaar en de handen verstrengeld. Voorzichtig pakte Rune het napje met de glinsterende inkt en de kwast. Terwijl Billi hem bijlichtte met de gloeistaaf bracht hij eerst bij Bili de Kaos aan, die schoof in de Berkana, daarna bracht hij de Thorn aan op de staander van Berkana en als laatste sloot hij de Kaos met Is. Hetzelfde zette hij op de rechterbovenarm van Korin maar nu begon hij met de Berkana.

Tevreden bekeek hij het resultaat. Het was een sterk teken. Hij voelde de kracht door de lijnen vloeien. Zouden Bili en Korin er ook tevreden over zijn? De twee dwergen draaiden zich naar elkaar om elkaar te omhelzen. Daarna bekeken ze de runen op hun armen.

Rune hield zijn adem in. Bili keek hem als eerste aan. ‘Oh Rune, hij is prachtig. Zo sterk en met zoveel betekenis. Met deze rune kan niemand onze verbintenis nog afwijzen.’

Korin greep zijn hand en begon deze enthousiast te schudden. ‘Ik wist dat je het kon. Zie je wel dat je een runista bent. Je bent ervoor geboren. Wat een prachtige samenstelling.’

Met zijn vinger volgde hij de lijnen op Bili’s bovenarm terwijl hij de runen benoemde.

‘Berkana, Kaos, Thorn, Is en Ehwaz M. Het begin van genezing met een bescherming die blijvend is en vooruitgang belooft.’

‘Ehwaz?’ Vroeg Rune verbaasd. ‘Ik heb geen Ehwaz gebruikt. Ik heb alleen Thorn en Is toegevoegd.’

‘Misschien heb je die niet bewust gebruikt maar door de vorm van de samenvoeging heb je Ehwaz ingebracht. Kijk zelf maar.’

Korin had gelijk. De rune Ehwaz was duidelijk aanwezig in de samengestelde rune als je wist waar je naar moest kijken.

‘Je hebt het meer dan geweldig gedaan. En nu het zakelijke gedeelte. Wat zijn we je schuldig?’

‘Schuldig? Hoe bedoel je? Voor het tekenen van een paar runen. Niets natuurlijk.’

‘Natuurlijk zijn we je betaling verschuldigd. We halen je nota bene midden in de nacht uit je bed, smokkelen je de school uit, je ontwerpt een geweldige samengestelde rune en je begunstigt onze verbintenis. Als dat geen betaling waard is dan weet ik het niet meer.’

‘Korin heeft gelijk. Wat wil je graag hebben? Een heksenbezem of een toverstaf of, nee, dat zijn meer dingen voor heksen en tovenaars. ik heb een beter idee. Heb je al een gezel?’

‘Een gezel, nee, wat is een gezel?’

‘Een helper.’ Zei Korin. ‘Elke magista of runista moet een gezel hebben. Wat dacht je van een pixie of een hobgoblin. Hobgoblins zijn handig. Ze doen allerlei karweitjes voor je.’

‘Korin, nee. Pixies en hobgoblins zijn ook ontzettend ondeugend. Ze zouden hem voortdurend in moeilijkheden brengen. Nee maarre, wat dacht je van een waterspuwer? Die zijn rustig en heel erg nuttig.’

‘Dat is het. Een waterspuwer. De perfecte betaling. En ik denk dat jij nu nodig naar bed moet. Je staat te tolleren op je benen en je ogen vallen zowat dicht. Kom, pak mijn hand dan breng ik je naar je kamer.’

Korin had gelijk. Rune stond bijna te slapen. Door het late uur en de frisse buitenlucht was hij doodmoe. En ook leek het wel of met het tekenen van de runen alle kracht uit zijn lichaam was getrokken. Willoos liet hij zich door Korin om de school heen leiden, naar binnen, de trap op en naar zijn kamer. Met zijn jas nog aan liet hij zich op zijn bed vallen. Dat Korin zijn

schoenen uitdeed en hem zorgvuldig toedekte drong maar vaag tot hem door. Hij kon nog maar aan één ding denken. Hij moest morgen als eerste 'Magische schepsels en creaturen' eens goed doorlezen. Blijkbaar bestonden al die schepsels en creaturen die erin waren beschreven echt. Pixies, Hobbelins, waterspugers en misschien bestonden Hobbits ook echt. En wie weet, morgenochtend stonden er wellicht een paar smurfen naast zijn bed en wilde Grote smurf met Smurfin trouwen. Met die gedachte sliep hij in. In zijn dromen maakte hij ruzie met Gargamel en redde de Smurfin van Azraël.

Rune lag in bed naar het plafond te staren. Niet dat hij daar veel van kon zien want het was al donker en het licht was al enige tijd geleden uit gegaan. Hij zou eigenlijk allang moeten slapen maar zoals vaker de afgelopen week, kon hij de slaap niet vatten. Dit keer piekerde hij echter niet over zijn pleegouders of zijn pleegzusje. Sinds zijn middernachtelijke ontmoeting van een week geleden, met de twee dwergen Bili en Korin, had hij zich meer verdiept in de magische wereld die nu zijn thuis was. Zijn leerboek '*Magische schepsels en creaturen*' had hij zeer zorgvuldig gelezen. De wereld was een stuk ingewikkelder gebleken dan hij verwacht had. Al die vreemde wezens hadden allemaal een eigen plek in deze wereld. Bepaalde groepen gingen niet met elkaar om, zoals vampiers en weerwolven. Op andere werd neergekeken of deze werden zelfs helemaal genegeerd. Zo gingen elfen met niemand anders om dan met nimfen en dwergen werden door hen getolereerd omdat ze nuttig waren. Trollen waren gewelddadig en moordzuchtig. Draken onvoorspelbaar en gewelddadig en zo ging het maar door.

Hij was het met heel veel van wat in het boek stond niet eens. Hij was nu eenmaal van mening dat iedereen gelijk was. Zo hadden zijn pleegouders hem opgevoed. Hij had Bili en Korin aardig gevonden en ze graag geholpen hun verbintenis aan te gaan. Volgens het boek hoorde je alleen met dwergen te spreken als je iets van ze nodig had en voor de rest negeerde je ze zoveel mogelijk. In Rune's opinie was dat puur racisme

en hij ging daar zeker niet aan mee doen. Er was hem wel veel van deze wereld een stuk duidelijker geworden. De termen magista en runista bijvoorbeeld. De mensen van deze wereld konden magie gebruiken en werden daarom magistas genoemd. Als ze ook nog de macht over runen konden gebruiken werden ze runistas genoemd. En dan had je ook nog heksen en tovenaars. Die beschikten ook over magie, maar dan weer anders dan de magistas. Hoe anders, daar was hij nog niet achter. Degenen onder de magistas, heksen en tovenaars die om de een of andere reden geen magie bezaten werden verbannen naar de zogenaamde 'gewone' wereld. Ze werden ordinaros genoemd of kort weg ordi's, het Latijnse woord voor normaal. Dat was hem ook overkomen, bedacht hij. Bij de babytest was gebleken dat hij geen enkel magisch talent had en dus was hij opgegeven voor adoptie. Toen een paar maanden geleden bleek dat hij wel 'de vonk van magie', zoals ze dat noemden, in zich had, werd hij haastig terug gehaald. Maar dat was wel meer dan dertien jaar later. Dat was toch ook pure discriminatie. Hij was niet goed genoeg voor zijn ouders zonder magie en nu bleek dat hij wel magie had was hij ineens wel goed genoeg. En toch keek iedereen hem met de nek aan omdat hij in de gewone wereld was opgegroeid, zijn ouders had hij nog steeds niet ontmoet en nu hij eindelijk iemand, nee, twee iemanden, had ontmoet die aardig waren, mocht hij niet met ze omgaan omdat ze dwergen waren. En allemaal door één of andere stomme regel in een stom boek, geschreven door een stomme magista. Nou ja, stom, dat van die trollen zou best eens kunnen kloppen. In de boeken over Harry Potter waren trollen ook niet aardig en in 'de Hobbit' ook niet. Vampiers en weerwolven waren ook niet echt altijd even vriendelijk, alhoewel er in de Twilight serie zowel slechte als goede voorkwamen. Misschien kon hij het eens aan Korin vragen als hij die nog eens zag. Die leefde al zijn hele leven in deze magische wereld en kon de verhoudingen misschien beter uitleggen dan een vooringenomen magista. Op school hier had het toch geen zin om er iets over te vragen. Iedereen was hier

dezelfde mening toegedaan. Magistas waren de beste en de rest was niets waard tenzij je ze nodig had.

Tijdens deze overpeinzingen had hij zich licht geërgerd aan een hardnekkig tikken op zijn raam. Hij had het afgedaan als de wind die een takje tegen het raam sloeg maar nu realiseerde hij zich dat er helemaal geen boom dicht genoeg bij zijn raam stond om met een tak ertegenaan te komen.

Toch bleef het tikken met enige regelmaat voortduren.

Nieuwsgierig geworden stapt hij zijn bed uit, stak een kaars aan en liep naar het raam. Tot zijn stomme verbazing zat er een vlinder op het kozijn. Tenminste, dat dacht hij tot hij wat beter keek. Het was geen vlinder maar een feetje, een soort Duimelijntje met vlindervleugels dat met volle overgave op het raam stond te bonzen. Dat was het tikken waar hij zich zo aan had geërgerd. Voorzichtig opende hij het raam en prompt vloog het minimensje naar binnen en landde op zijn bureau tussen zijn boeken en schriften. Verrukt keek Rune toe. Hij had nog nooit een feetje gezien maar de beschrijving in het boek was duidelijk genoeg geweest. Niet groter dan een duim of vinger met kleurige vleugels als van een vlinder. Waar was zijn boek? Wat had er nog meer gestaan? Iets over boodschappen enne... bijten. Waar stond het? Eindelijk had hij de goede pagina gevonden. Snel las hij de tekst door: *Feetjes fungeren als boodschapper tussen andersoortigen en magistas. Zij worden betaald met zoetheid of iets glimmends. De feetjes kunnen gemeen bijten. Handen en voeten van een feetje zijn klauwachtig.*

Dat van die klauwtjes klopte in ieder geval. Die kon hij van hieraf zien. En nu zag hij ook dat er een opgerold stukje papier met die klauwtjes werd vast gehouden dat bovendien uitnodigend naar hem werd uit gestoken. Voorzichtig, om het kleine wezentje geen pijn te doen stak hij zijn hand uit, welke hij onmiddellijk weer introk omdat het feetje dreigend begon te grommen. Natuurlijk, de betaling. Iets zoets of iets glimmends. Iets zoets had hij niet. Het was verboden om etenswaren in de slaapkamer te hebben maar iets glimmends? Zoekend keek hij om zich heen. Waar vond hij zo snel iets

glimmends? Zijn portemonnee, natuurlijk! Daar zat nog een eurocent in. Die werden toch niet meer gebruikt maar was wel mooi glimmend. Misschien wilde het feetje die wel aannemen als betaling. Met het muntje tussen duim en wijsvinger stak hij zijn hand weer uit naar het wezentje. Dit keer begon het zacht te snorren, net als een héél klein katje. Het rolletje papier werd op het bureau gelegd en razendsnel werd de cent uit zijn vingers gegrist. Met dezelfde snelheid vertrok het feetje. Rune zag nog net iets kleurig bij het open raam wegschieten en weg was het.

Behoedzaam raapte hij het rolletje papier van zijn bureau. Het zat dichtgebonden met een dun touwtje dat er makkelijk afschoof. Het was een slordig afgescheurd stukje papier van een paar centimeter. Er stonden vier zorgvuldig getekende figuurtjes op.

Het laatste figuurtje herkende hij, tot zijn blijdschap, direct. Dat was de verbintenisrune van Bili en Korin. Dan moest deze boodschap van hen afkomstig zijn. Nu nog uitzoeken wat die andere tekeningetjes betekenden. Een half donker rondje, een klok die op twaalf uur stond en twee wijnglazen, nee, twee bomen. Hij keek op zijn wekker, tien over half twaalf. Iets met twee bomen om twaalf uur met Bili en Korin. Hij draaide het papiertje om maar op de achterkant stond niets. Wacht eens, wat zei Terry, zijn pleegzusje, altijd als ze in de achtertuin gingen picknicken. Er stonden maar twee bomen in de tuin maar Terry zei altijd: 'Een boom is een boom maar twee bomen zijn meerdere bomen en meerdere bomen zijn een bos en dit is dus ons bos.' Die twee bomen, dat was natuurlijk het bosje waar ze de verbintenis hadden bekrachtigd. En dat halve rondje, dat was de afnemende maan en die stond nu te schijnen zoals hij door zijn raam heen zag. Over 20 minuten werd hij verwacht bij het bosje door Bili en Korin, maar hoe kwam hij daar ongezien? Vorige keer met Bili

en Korin was hij onzichtbaar geweest maar nu... nu was het een stuk later dan toen. Grote kans dat iedereen, vooral de volwassenen, al sliep. Als hij voorzichtig deed en vooral zachtjes kon hij vast wel op de begane grond komen, maar dan? De voordeur zat op slot en hij was niet zo handig als Korin met dichte sloten. Via de keuken naar de achterdeur? Die zat natuurlijk ook op slot maar de sleutel hing aan het haakje naast de deur. Het was het proberen waard. Wacht, voor het geval dat iemand zijn kamer zou controleren in zijn afwezigheid kon hij er maar beter voor zorgen dat het leek of hij in bed lag. Met zijn opgerolde spreid en een extra kussen was dat snel opgelost. De gang naar de trap was, zoals hij al verwachtte, leeg. Zachtjes, maar snel, liep hij naar het trappenhuis. Voorzichtig sloop hij de trap af en bleef op elke verdieping even staan om te luisteren. Het leek erop dat inderdaad iedereen al sliep want alles was rustig. Zonder problemen bereikte hij de begane grond en de keukendeur. Gelukkig, ook de keuken was verlaten en daar hing aan het haakje de sleutel van de achterdeur, precies zoals hij verwacht had. Nu was het verder eenvoudig. De achterdeur openen en weer achter zich dicht doen en de sleutel in de zak van zijn kamerjas stoppen. Nu alleen het grasveld nog oversteken naar het bosje en ondertussen hopen dat iedereen sliep en dat er dus niemand toevallig uit een raam keek. Tussen de struiken van het bosje stonden Bili en Korin inderdaad al op hem te wachten.

‘Rune, kom gauw hier. Heeft iemand je gezien?’

‘Niemand voor zover ik weet. Hoe is het met jullie? Is het gelukt? Met de verbintenis, bedoel ik. Wat vonden de oudsten ervan?’ Vragend keek Rune van de ene dwerg naar de andere dwerg.

‘Wees maar gerust. De oudsten van beide stammen hebben de verbintenis geaccepteerd. Ze moesten wel omdat ze de runen niet konden wissen. Niet dat ze er blij mee zijn, verre van dat. Voorlopig wil en mag er niemand met ons praten totdat er onderhandeld is over de bruidsschat.’

‘Bruidsschat, welke bruidsschat? Daar hebben jullie de vorige keer niets over gezegd.’

‘Dat komt omdat wij dat ook niet wisten. Er is een grote vergadering geweest met de oudsten van zowel de Bovenwereld als van de Onderwereld. Ze hebben besloten dat er ter compensatie van het verlies van een stamlid een bruidsschat aan de verliezende stam moet worden betaald. Nu zijn ze onze waarde aan het bepalen. Op dit moment is Bili iets meer waard omdat zij goed kan koken, aan de andere kant heb ik een langere baard en kan goed hout hakken maar Bili kan dan weer goed bijlen slijpen. De onderhandelingen duren al drie dagen en ze zijn nog geen stap verder maar de prijs loopt aardig op.’

Rune schudde zijn hoofd. ‘Ze maken het, volgens mij, een stuk ingewikkelder dan het eigenlijk is.’

Bili knikte. ‘Daar heb je waarschijnlijk gelijk in maar zo zijn de oudsten nu eenmaal. Het kan nog wel een maand duren voor ze eruit zijn dus tot zolang wachten we maar af. Het enige waar ze het wel over eens waren was onze verbintenisrune. Die vonden ze allemaal prachtig. De eindconclusie was dat jij een machtige en wijze Runista moest zijn om zo snel en zonder voorbereiding, zo’n krachtige rune te maken. Onze runistas doen er soms dagen over om een verbintenisrune samen te stellen.’

‘Ja.’ Zei Rune. ‘Maar dat was meer geluk dan wijsheid en bovendien, zoveel tijd hadden we helemaal niet.’

‘Dat is waar, maar het was niet eerlijk naar jou toe en dat spijt ons. We hadden je niet zo mogen overvallen met ons verzoek maar, we maken het goed met je. Daarom hebben we je hier laten komen. We hebben je beloning bij ons. Wacht, ik zal het even pakken.’

Korin verdween achter een struik maar was snel weer terug met een vierkant kistje van hout. ‘Asjeblieft, we hopen dat je er heel veel plezier van hebt.’

Rune pakte het kistje aan. ‘Toe maar. Maak maar open.’ Zei Bili met nauwelijks verborgen opwindning. Rune opende voorzichtig het deksel. In het kistje keek een grijs kopje met

twee grote ogen naar hem op. Twee oortjes bewogen nerveus heen en weer. En twee kleine klauwtje grepen de rand van het kistje om eruit te klimmen. Verschrikt wilde Rune het deksel er weer op zetten maar Korin hield hem tegen.

‘Hij kan er niet uit. Kijk maar. Hij zit vast aan een riempje. Alleen maar tot hij aan je gewend is hoor. Dan blijft hij vanzelf bij je. Hij is nog jong, zie je. Daarom duurde het even voor we hem mochten mee nemen. Hij moest eerst nog leren vliegen.’

‘Leren vliegen? Je kunt een aapje toch niet leren vliegen.’ Zei Rune maar terwijl hij dat zei, ontvouwde het diertje twee leerachtige vleugels die wel wat leken op die van een vleermuis.

‘Een aapje? Neenee, het is toch geen aapje. Het is een jonge waterspuwer.’

‘Vind je hem leuk?’ Vroeg Bili. ‘Hij is vijftien weken oud en nog aan niemand verbonden. We wilden er één die net uit het ei kwam. Dat zijn de beste. Jij bent de eerste mens die hem mag aanraken. Je moet ervoor zorgen dat hij de eerste paar dagen alleen jou ziet en van jou zijn voer krijgt. Dan hecht hij zich alleen aan jou.’

‘Zijn voer? Wat euhh... wat eet een waterspuwer dan?’

‘O, van alles. Meelwormen, sprinkhanen, spinnen, krekels, alle insecten eigenlijk. En straks, als hij wat groter is, muizen en kleine vogeltjes, salamanders en hagedissen maar dan kan hij zelf al jagen. Voor de eerste twee dagen heb ik een voorraadje. Daarna zet ik hier in het bosje om de paar dagen een pot met insecten neer. Die kan je dan ophalen wanneer je maar even tijd hebt. Je ziet, we hebben aan alles gedacht.’

Zei Korin glunderend. ‘Oh en voor ik het vergeet. Hier zijn de papieren, eigendomsbewijs, gezondheidsattest en aankoopbewijs. Goed bewaren.’

Hij kreeg een dikke envelop in zijn andere hand gedrukt. Dat was wel het laatste dat Rune verwacht had. Automatisch stak hij de envelop in de zak van zijn ochtendjas. Ondertussen stond Bili aan zijn mouw te trekken om zijn aandacht te vragen.

‘Rune, vind je hem leuk? Je hebt nog steeds niet gezegd wat je van hem vindt. Had je toch liever een pixie of een hobgoblin gehad? We kunnen hem nog ruilen hoor.’

Rune zette het kistje zachtjes op de grond en ging er gehurkt naast zitten. Voorzichtig stak hij zijn hand uit en met zijn wijsvinger aaide hij de kleine waterspuwer over zijn kopje ervoor wakend dat het plotseling zou kunnen bijten. In plaats daarvan dook het echter verschrikt in elkaar. Snel trok Rune zijn hand terug waarop het waterspuwertje weer behoedzaam zijn kopje omhoog stak. Met zijn grote, grijze ogen keek hij Rune aan. Weer stak Rune zijn hand uit maar nu kwam het neusje snuffelend omhoog. Rune hield zijn hand doodstil en werd beloond met een paar snelle likjes voor het wezentje weer in elkaar dook. Rune keek Bili aan met een brede glimlach op zijn gezicht.

‘Ja Bili, ik vind hem leuk. Sterker nog, ik vind hem fantastisch en nee, ik wil geen pixie of hobgoblin. Een waterspuwer is perfect.’

‘Dan moet je hem een naam geven. Pas met een naam is hij echt van jou.’

‘Een naam. Tja een naam. Hoe noem je een waterspuwer? Wat is gebruikelijk voor een waterspuwer.’

‘Nou, de meeste hebben namen als Giovanni, Francisco, Mordechai, Aurelius. Zoiets dus.’

‘Hmmm, namen die een beetje Italiaans klinken dus. Zoals Leonardo, nee da’s niets. Euhm, Antonius, nee ook niet. Marcus? Rafaël? Angelo? Wacht eens, Michelangelo. En dan noem ik hem Mikky want Michelangelo is veel te lang en te deftig voor zo’n klein waterspuwertje.’

Rune richtte zich tot het waterspuwertje. Hij wees op zichzelf.

‘Mijn naam is Rune en ik noem jou Mikky. Wat vind je ervan? Is dat een naam voor je? Mikky?’

De kleine waterspuwer keek hem met een scheef kopje aan. Langzaam veranderde de uitdrukking op zijn gezichtje. Hij trok een diepe frons op zijn voorhoofdje alsof hij ergens heel

diep over nadacht. ‘Rrruunn.’ Tegelijkertijd wees hij naar Rune.

Rune’s mond viel open. Hoorde hij dat nu goed? Had Mikky echt zijn naam gezegd? Hij keek Korin en Bili ongelovig aan. ‘Hoorden jullie dat ook? Kan hij praten?’

‘Jazeker, waterspuwers kunnen praten maar meestal pas als ze een half jaar oud zijn. Dit is wel erg snel. Ik denk dat hij je aardig vind.’

‘Ok, waterspuwers kunnen dus praten. Echt praten of napraten? Je moet me alles vertellen want ik weet niets van waterspuwers af. Wat moet ik nog meer over ze weten? Buiten dat ze insecten en andere kleine beestjes eten, eruit zien als vliegende aapjes zonder haar en kunnen praten.’

‘Rustig maar. Ik vertel je alles wat ikzelf over waterspuwers weet. Waterspuwers kunnen echt praten maar ze zijn erg verlegen. Overdag slapen de meeste waterspuwers, vooral de jonkies. Hoe ouder ze worden hoe langer ze wakker kunnen blijven. Zorg dat hij overdag op een veilige plaats kan slapen. Hij mag niet vallen tijdens zijn slaap want dan is hij stuk. En ik bedoel letterlijk stuk. Kapot, in scherven. Als een waterspuwer slaapt versteent hij. Dan is het een gewoon beeld. Hij leeft alleen als hij wakker is. Dat is de magie die op hem rust.’

‘Het is dus geen echt wezen. Het is een betoverd beeld.’

‘Nee, hij is wel echt maar dat is de aard van de magie die zij opgezogen hebben. Je hebt toch wel eens waterspuwers gezien. Ik heb gehoord dat ze op verschillende landhuizen van magistas leven en zelfs in de ordiwereid maar daar vooral op kerken.’

‘Ja, maar dat zijn gewone beelden. Die leven niet. Dat zijn beeldhouwwerken.’

‘Dat denk je maar. Dat zijn wel degelijk echte waterspuwers. Ik wil wedden dat er ‘snachts geen enkele waterspuwer op zijn plaats zit.’

‘Korin, we moeten opschieten. Rune moet naar bed. Over een paar uur wordt het al licht en hij moet nog een veilige slaappleaats voor eh Mikky zoeken.’

‘Je hebt gelijk Bili. Nou, wat je nog meer moet weten is dat waterspuwers weten wanneer iemand magische krachten heeft en hoe sterk de magie is, ook weten ze wanneer er magie wordt gebruikt. Ze hebben daar een radar voor. Ze weten ook wat voor soort magisch wezen iets of iemand is en bovendien weten ze waar er poorten zijn of waar deze gemaakt kunnen worden met minimale magie. Ze voelen of zien waar de twee werelden langs elkaar heen schuren en dan kan daar een poort of een doorgang gemaakt worden. Dat is het wel zo’n beetje, denk ik. Hier heb je het potje met meelwormen en pissebedden. Genoeg voor twee dagen. Niet vergeten, over twee dagen zet ik hier een nieuw potje neer. Net zolang tot hij zelf op jacht gaat. Hou hem de eerste week maar aan het riempje. En zorg ervoor dat alleen jij hem voert en verzorgt dan went hij aan jou. Daarna kun je hem gewoon loslaten. Ik denk niet dat hij er vandoor zal gaan maar je weet maar nooit.’

Korin gaf Rune een stenen potje ter grootte van een jampot. Het was gevuld met wriemelende wormpjes.

‘Nou, dat was het wel zo’n beetje. Denk je dat je het redt zo? Als er wat is kun je een boodschap in het lege potje doen dan kunnen we berichtjes naar elkaar sturen. Dat gaat makkelijker dan elke keer een feetje sturen. Die briefjes zijn zo pietepeuterig. Bovendien bijten die kleine krengetjes gemeen als het niet naar hun zin is.’

Terwijl Rune naar Korin luisterde bekeek hij de levende inhoud van het potje.

‘Moet ik die niet eerst doodmaken voor ik ze geef?’

‘Ben je mal? Waterspuwers eten geen dode dingen. Het zijn jagers, geen aaseters. Geef hem gelijk maar een handje dan is hij rustig en geeft hij geen last als je hem mee naar binnen neemt. Ik neem tenminste aan dat je weggeslopen bent en dat niemand dat weet. Heb je hulp nodig om terug te komen?’

‘Nee, dat lukt wel. Ik heb de sleutel van de achterdeur in mijn zak en iedereen slaapt dus dat moet wel lukken.’ Ondertussen had hij het potje geopend en schudde wat van de inhoud in zijn hand. Gelukkig was hij niet bang van beestjes alhoewel

het verre van aangenaam was om de snel bewegende wormpjes in zijn hand te hebben. Hij hield zijn hand voor Mikky die zachtjes begon te knorren. Met beide handjes greep hij in de wormpjes, sperde zijn bekje wagenwijd open en begon te eten. Bili en Korin keken goedkeurend toe.

‘Dat gaat prima. Goed, wij gaan er vandoor. Weet je zeker dat je het redt?’

Rune knikte. ‘Dat gaat wel lukken en nog heel erg bedankt. Ik vind het een geweldig cadeau.’

‘Hee, geen dank hoor. Je hebt het eerlijk verdiend. Het is ons bedankje aan jou. Tot ziens.’

Nog voor Rune kon antwoorden waren ze verdwenen in het donker. Rune keek naar zijn levende cadeautje. ‘Nou, dan gaan wij ook maar. Een veilig plekje voor jou zoeken en mijn bed opzoeken. Vooruit, terug in je kistje dan kan ik het deksel erop doen.’

Hij liet het potje wormen in de zak van zijn kamerjas glijden bij de envelop met de papieren. Met het dichte kistje in zijn handen stak hij snel het grasveld over naar de achterdeur. Naar binnen, de deur op slot draaien, de sleutel weer aan het haakje hangen en een paar tellen later liep hij zachtjes de trap op naar de bovenste verdieping. Nog steeds was alles rustig in de school.

Boven liep hij snel de gang door naar zijn kamer. Zorgvuldig sloot hij de deur van zijn kamer en keek in de rondte. Voor hij ging slapen moest hij eerst een veilig plekje voor Mikky zoeken. In het kastje van zijn bureau, nee, stel je voor dat hij niet genoeg lucht kreeg. Op de boekenplank, nee, te hoog, stel je voor dat hij eraf viel. Op de grond dan, ja, maar niet in het zicht. Onder het bed, dat zou wel gaan. Als hij zijn koffer ervoor schoof zag niemand het kistje staan. Het potje met wormpjes ernaast en dan snel zijn bed in en slapen. Hij lag echter nog lang wakker. Hij overdacht alles wat hij van Korin gehoord had over waterspuwers. Morgen ging hij een boek over waterspuwers lenen uit de bibliotheek. Oh, en hij moest de envelop met papieren nog doorlezen en veilig opbergen. En voeren, hij moest niet vergeten Mikky te voeren voor de bel

ging voor het ontbijt. En water. Hij moest ook wat water neerzetten. En hij moest niet vergeten.....dat was zijn laatste gedachte voor hij eindelijk in slaap viel.

De volgende morgen was de zon al lang en breed op toen hij wakker werd. Dit was de eerste keer dat zijn eerste gedachte niet uitging naar zijn eigen kamer bij zijn vader en moeder. Zijn eerste gedachte was dit keer voor de kleine waterspuwer onder zijn bed. Snel haalde hij het houten kistje tevoorschijn en opende het. Hij verwachtte een slaperige begroeting maar er gebeurde niets. Mikky maakte geen enkele beweging. Voorzichtig wilde hij over het kleine kopje aaien maar bij de eerste aanraking trok hij zijn vingers snel terug. Het kopje was keihard. Natuurlijk, wat stom van hem. De zon was op en de kleine waterspuwer sliep en was dus versteend. Hij was ervoor gewaarschuwd maar nu zag hij het zelf in het echt. Hij moest echt een boek over waterspuwers lezen. Lichtelijk teleurgesteld sloot hij het kistje en verborg het weer onder zijn bed. Hij had zich verheugd over een hernieuwde kennismaking maar dat zou dus moeten wachten tot vanavond. Eten en drinken hoefde hij nu ook niet te geven. Wacht, de papieren zaten nog in zijn ochtendjas. Die moest hij veilig opbergen voor hij ging ontbijten. Niet dat er ooit iemand op zijn kamer kwam in zijn afwezigheid maar je wist maar nooit. Bovendien moest hij opschieten als hij nog ontbijt wilde voor hij naar het leslokaal moest. Snel kleepte hij zich aan, haalde de papieren uit de zak van zijn ochtendjas en stopte ze zolang onder in zijn koffer. Daar keek hij later wel naar nadat hij naar de bibliotheek was geweest. Hij haastte zich naar de eetzaal. Voor de eerste keer in de tijd dat hij hier op school was kon het hem niet schelen dat zijn medeleerlingen hem negeerden en in het gunstigste geval neerbuigend naar hem zouden kijken als hij de eetzaal binnenkwam. Zijn ontbijt was een kwestie van proppen en grote slokken lauwe thee nemen om zijn brood door te slikken. Met zijn mond nog vol en verwoed kauwend stond hij daarna op en haastte zich naar de bibliotheek. Mevrouw

Essen, de bibliothecaresse, was verbaasd dat er op een vrije dag iemand boeken uit de bibliotheek wilde inzien. Ze vroeg zich hardop mopperend af waarom hij op een zondag en ook nog direct na het ontbijt in de bibliotheek moest zijn. Op zijn verzoek wees ze hem echter wel de weg naar '*Waterspuwers en hun geschiedenis*' en '*Geschikte gezellen voor Magistas en Runistas*'. Hij negeerde haar gemopper en overduidelijke nieuwsgierigheid en ging aan de bibliotheektafel zitten lezen. Hij had gelukkig geen huiswerk en kon zich dus de hele dag verdiepen in zijn onderzoek naar waterspuwers. De rest van die dag zocht hij, in de bibliotheek, naar informatie over waterspuwers. Veel vond hij niet. Een paar regels hier, een paar regels daar. Tijdens het zoeken speelde er regelmatig een glimlach over zijn gezicht bij de gedachte dat Mikky vanavond weer wakker was. Geen eindeloze avonden meer in zijn eentje op zijn kamertje. Hij hoefde niet meer zijn best te doen om vrienden te maken. Hij had een vriend. Blij met dat vooruitzicht liep hij na het avondeten naar zijn kamer aan het einde van de gang. Hij had twee boeken waarin wat informatie over waterspuwers stond onder zijn arm terwijl hij ondertussen in een derde boek bladerde. Daardoor had hij niet in de gaten dat achter zijn rug de deuren van de kamers van zijn medeleerlingen op kiertjes werden geopend en er druk werd gefluisterd. Niets vermoedend stapte hij dan ook zijn kamertje in en bleef stokstijf staan. In plaats van één bed stonden er nu twee bedden in het toch al krappe kamertje en op dat tweede bed zat een jongen van zijn leeftijd. 'Wie ben jij en wat doe je hier?' Vroeg Rune, terwijl zijn ogen door de kamer heen schoten. Zijn bureau was verplaatst en de kast ook maar zijn bed leek onaangeroerd. Hij wilde niets liever dan controleren of het kistje met Mikky nog onder zijn bed stond maar hoe kon hij dat doen met die vreemde jongen in zijn kamer? De jongen lachte hem verlegen toe. 'Mijn naam is Zatrash van het huis Eikenhorst. Ik ben helaas je nieuwe kamergenoot.'

Rune keek hem aan. Hij leek aardig maar wat bedoelde hij met dat 'helaas'? Was het zo erg om hem als kamergenoot te hebben? Oke, hij wilde geen kamergenoot, zeker niet nu hij Mikky had maar dat kon die jongen niet weten. Er was maar één manier om daar achter te komen en dat was om het gewoon te vragen. Hij stak zijn hand uit in een begroeting maar de jongen pakte hem niet aan om te schudden.

'Hallo, mijn naam is Rune en ehh...ik weet mijn achternaam niet. Tenminste...euh..niet mijn echte achternaam. Het was altijd Vredeling maar nu niet meer en ze hebben mij nog niet verteld wat het nu is.'

De jongen, Zatrash, keek hem lichtelijk verbijsterd aan. Dat stomme geheimzinnige gedoe van iedereen ook. Rune zuchtte. 'Ok, dat klonk raar maar daar kan ik ook niets aan doen. Noem mij maar gewoon Rune Vredeling en misschien leg ik je later nog wel eens uit wat ik bedoel. Ik wil nu eerst weten wat je bedoelde toen je zei dat jij helaas mijn nieuwe kamergenoot bent.'

'Hebben ze je niet verteld dat ik je kamergenoot zou zijn? Ik bedoel, iedereen weet toch zo langzamerhand wel wat ik ben?'

'Ik heb geen idee en nee, niemand heeft mij iets over jou verteld. Ik wist niet eens dat ik een kamergenoot zou krijgen enne wat, wat ben jij dan dat zo speciaal is?'

Zatrash keek naar zijn voeten en zei zachtjes, 'Ik ben een weerwolf.'

Nu was Rune verbijsterd. Een weerwolf, hij had een weerwolf als kamergenoot gekregen? Was dat wel veilig? Kon dat zomaar? Zatrash keek schuw op van zijn schoenen.

'Je hoeft niet bang te zijn. Het duurt nog 21 dagen voor het volle maan is. Er is geen gevaar.'

Rune keek hem verschrikt aan.

'Geen gevaar? Hoe bedoel je geen gevaar?'

'Ik bedoel dat ik pas over 21 dagen verander in een weerwolf en dat er tot die tijd geen gevaar voor jou is. Ze hebben een speciale kamer in de kelder voor mij waar ik in de nachten van de volle maan verblijf. Tijdens de andere maanstanden

ben ik ongevaarlijk. Alleen bij volle maan word ik een weerwolf maar dan sluiten ze mij op.'

'Weet je dat zeker? Ik bedoel dat je ongevaarlijk bent als het geen volle maan is? Ik bedoel...ik weet niet meer wat ik bedoel. Ik moet even zitten.'

Rune ging op zijn bed zitten met zijn hoofd tussen zijn handen en sloot zijn ogen.

'Ze zijn gek.' Dacht hij. 'Iedereen is gek geworden hier. Of ik ben gek geworden. Dit zijn waandenkbeelden. Dit kan allemaal niet waar zijn. Mijn nieuwe kamergenoot is een weerwolf. Ik zit in een gesticht. Dit is helemaal geen school voor magie maar een sanatorium. Dat is het. Dit gebeurt allemaal in mijn hoofd. Ik ben gewoon gek.'

'Euhh..Rune? Gaat het wel goed met je?'

Rune keek op. Zatrash keek hem bezorgd aan.

'Ik weet het niet meer. Net als ik denk dat ik het snap, gebeurt er weer iets onverwachts. Ik bedoel maar, magie en een school voor magie en dwergen en nu weer een weerwolf. Wat is het volgende? Een vampier? Een draak?'

Zatrash haalde zijn schouders. 'Het zou kunnen maar vampiers komen overdag niet veel buiten en leven voornamelijk in de Ordi-wereld en draken leven alleen in het Kormalgebergte en dat is hier ver vandaan. Niet dat die hier niet kunnen komen met de snelheid waarmee zij vliegen maar over het algemeen blijven ze in hun eigen territorium. En bovendien gaan draken niet naar school, denk ik. '

'Die bestaan dus echt? Draken bedoel ik. En vampiers? Al die wezens uit *Magische schepsels en creaturen* bestaan dus?'

Zatrash keek hem bevreemd aan. 'Ja, natuurlijk. Er zijn er natuurlijk een hoop uitgestorven maar ja, een aantal bestaat nog steeds. Hoezo weet jij dat niet? Het lijkt wel alsof je hier voor het eerst....Wacht eens, dat is het hè? Rune, natuurlijk, jij bent Rune van huis Beukenhorst. De jongen die terug kwam. De laatbloeiër. Ik heb van je gehoord.'

Nu was het Rune's beurt om verbaasd te kijken. De laatbloeiër? Rune van huis Beukenhorst? Was dat zijn echte naam? En hoe wist deze jongen dat? Wisten al zijn klasgenoten

dat? De twee jongens keken elkaar aan. Zatrash belangstellend en Rune wantrouwend. Rune dacht na, kon hij deze jongen vertrouwen? Hij leek aardig maar dat kon schijn zijn. Zou hij het erop wagen om Zatrash zijn geschiedenis te vertellen? Hij wist er duidelijk al het een en ander van. Hij wist misschien nog wel meer van Rune dan Rune zelf. Hij hoefde natuurlijk ook niet alles te vertellen. Over Mikky en Bili en Korin kon hij zijn mond houden. Dat ging voorlopig niemand aan.

‘Zeg Rune, ik wil mij nergens mee bemoeien hoor maar moet jij je waterspuwertje niet voeren?’

Rune schoot overeind. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Rustig maar. Ik ruik hem en ook de wormpjes. Ik ben per slot een weerwolf. En één met een goede neus, al zeg ik het zelf. Eerst rook ik alleen de wormpjes. Steen heeft geen geur maar nu is het wakker en geeft een geur van honger af. Bovendien maakt het zachte geluidjes. Waar is het verstopt?’

Daar ging zijn geheimpje. Hij kon Mikky net zo goed laten zien nu Zatrash toch al wist dat hij een waterspuwer had. Hij liet zich op zijn knieën vallen en voelde onder het bed. Daar was het kistje, met het deksel er al af. Gelukkig, Mikky was er nog. En hij was inderdaad wakker. Hij trok het kistje onder het bed vandaan.

Twee ronde oogjes keken hem vol verwachting aan en een klein tongetje stak hoopvol naar buiten. De wormpjes! Waar was het potje met wormpjes? Mikky had natuurlijk honger. Hij had sinds gisteravond niet meer gegeten. Ah, daar voelden zijn vingers het gladde oppervlak van het potje, hebbes! Snel opende hij het en schudde wat van de inhoud in zijn hand. Mikky greep met beide handjes toe en begon zijn mondje vol te proppen, terwijl hij druk kauwde. Rune keek om toen hij achter zich een geluid hoorde. Hij was het hele bestaan van zijn kamergenoot even vergeten. Zatrash zat met open mond te kijken. Zacht, om de kleine waterspuwer niet te laten schrikken, zei hij: ‘Wat is hij nog klein, Rune. Ik heb nog nooit zo een kleintje gezien alleen maar de grote op de landhuizen

en kastelen. Ik wist niet dat ze zo klein konden zijn. Hij past precies in je hand.'

Rune knikte. 'Dat wist ik ook niet, maar ik wist ook helemaal niet dat waterspuwers levende wezens waren. Ik ken ze alleen maar van de kerken in de stad en die bewegen nooit.

Tenminste niet dat ik weet. Volgens mij zijn dat gewoon beelden.'

'Je bedoelt, in de ordiwereld? Heb je daar echt gewoond?'

'Jazeker, tot een maand geleden wist ik van het bestaan van de magiwereld helemaal niets af.'

'Ik heb je verhaal gehoord, nou ja, ik heb het afgeluisterd. Ik hoorde mijn ouders over je praten. We zijn burens, weet je. Ik bedoel, jouw familie en mijn familie. We wonen vlak bij elkaar.'

'Jij kent mijn ouders?'

'Ja en je grootouders en je tante en je nichtje. Jij toch ook?'

Rune schudde zijn hoofd. 'Ik heb ze nog nooit gezien. Ik ben terug gehaald door de raad van adoptie van niet magische kinderen en gelijk hier op school gedumpt. Ik...ik wist niet eens dat ik grootouders had, laat staan een tante en een nicht.'

Zattrash keek hem verbaasd aan. 'Maar...je kent je tante en nichtje toch wel. Je tante geeft les. Hier, op school en Ruth zit bij ons in de klas.'

Nu was het Rune's beurt om verbaasd te kijken. Ruth, er zat maar één Ruth bij hem in de klas. De dochter van de lerares Runen, runista van den Berkenhorst.

'Dus, runista van den Berkenhorst is mijn tante en Ruth van den Berkenhorst is mijn nichtje? En ik heet Beukenhorst?'

'Van den Beukenhorst en ja, dat klopt. Runista van den Berkenhorst is een zuster van je moeder. En je moeder is getrouwd met de enige zoon van onze burens.'

Ze werden onderbroken door een zacht gepiep. Rune keek verschrikt naar Mikky die het handje wormpjes allang op had en, genegeerd door de beide jongens, zichzelf maar had geholpen door ondersteboven in het potje wormen te klimmen. Met als gevolg dat nu zijn kopje onwrikbaar vast zat.

Dat weerhield hem er echter niet van om zoveel wormpjes als waar hij bij kon naar binnen te werken. Voorzichtig draaiend en zachtjes trekkend wist Rune de kleine waterspuwer te bevrijden. Het wezentje zuchtte opgelucht en keek vervolgens zoekend om zich heen.

‘Ik denk dat hij water wil.’ Zei Zatrash. ‘Ik heb wel eens gehoord dat waterspuwers erg veel drinken. Wacht maar, ik pak de waterkan wel even.’

Inderdaad, toen Zatrash terug kwam met de waterkan en een glas werkte Mikky direct twee glazen naar binnen. En nog was hij blijkbaar niet verzadigd want hoopvol kijkend hief hij het glas voor een derde vulling. Rune keek weifelend. Hij misgunde Mikky het water niet maar waar liet hij het allemaal? Hij paste zelf met gemak in het glas en had al twee keer een vol glas op plus nog een flinke hoeveelheid wormpjes. Hij moest nu toch wel aardig verzadigd zijn.

Zatrash keek ook belangstellend toe.

‘Hij eh...lijkt wel groter te zijn dan net. Eigenlijk wel twee keer zo groot maar dat kan toch niet. Ik bedoel, hij heeft flink gegeten maar ook weer niet zoveel. Toch?’

Rune tilde Mikky voorzichtig op, met twee handen. Want Mikky was te groot voor één hand. Hij keek Zatrash vragend aan.

‘Dit kan toch niet. Groeien waterspuwers zo snel en hoe groot word hij dan wel niet? Als dit zo doorgaat dan kan ik hem hier niet lang verborgen houden.’

‘Ik heb geen idee. Ik weet niets van waterspuwers af behalve wat ik al gezegd had. Je weet wel, veranderen overdag in steen en wonen op gebouwen. Ze zijn soms wel erg groot, ja.’ Dit kon nog wel eens een probleem worden, dacht Rune.

Wacht eens! Hij had niet voor niets drie boeken over waterspuwers uit de bibliotheek meegenomen. Hij zette Mikky op het bureau en pakte de boeken.

‘Hier,’ Zei hij tegen Zatrash. ‘Kijk jij in deze dan zoek ik in deze. Misschien staat er iets in over groeien of maat of...weet ik veel, iets dat dit verklaard.’

Terwijl de jongens de boeken doorbladerden op zoek naar een verklaring voor de plotselinge groei van de kleine waterspuwer maakte Mikky het zich gemakkelijk op het bureau.

‘Hebbes.’ Zei Zatrash plotseling. ‘Luister maar.’

‘Waterspuwers nemen niet alleen vocht op door te drinken maar onttrekken dit ook uit de lucht. Hierdoor kunnen zij uitdijen tot wel twee of zelfs vier keer hun gebruikelijke formaat. In extreme gevallen of in een afgesloten ruimte kunnen zij op deze manier brand veroorzaken doordat zij al het vocht uit hun omgeving opnemen. Het is dus zaak altijd een verbinding met buiten open te laten. Gelukkig zijn de meeste waterspuwers intelligent genoeg om een door hen veroorzaakt vuurtje met ongelooflijk accuratesse uit te spuwen. Veel waterspuwers kunnen getraind worden om water op te nemen uit objecten zoals houtblokken. Hierdoor zijn zij van onschatbare waarde bij het aanleggen van een houtvuur bij regen of mist. Het vocht is tevens nodig om de nodige brandstof voor het vliegen te verschaffen. Na het verbruiken herkrijgen de waterspuwers weer hun normale formaat.’

‘Dat is een hele opluchting.’ Zuchtte Rune terwijl hij opkeek van zijn boek en direct in de lach schoot.

‘Kijk eens naar Mikky.’ Lachte hij terwijl hij wees. Zatrash draaide zich om naar het bureau en schoot ook in de lach. Mikky lag languit op zijn rug op het bureau. Hij had allerlei voorwerpjes om zich heen verzameld waar, al was het maar een klein beetje, water in kon. Zeer geconcentreerd spoot hij tussen zijn lippen door telkens een straaltje water dat keurig in één van de voorwerpjes terechtkwam. Het glas, Rune’s open geschroefde inktpot én dop, het plastic doosje waar zijn gum in had gezeten en zelfs het schoteltje waar de kaars opstond. Bovendien had Mikky gelukkig weer zijn oorspronkelijke formaat.

‘Goed, dat verklaart dus waar het woord waterspuwer vandaan komt en we weten nu waar al dat water voor nodig

was en waar het blijft.’ Rune keek lachend naar Zatrash. ‘Wat kijk jij ineens bedrukt?’

‘Weet je hoe laat het is? Het licht gaat zo uit en we moeten alles nog opruimen.’

‘Je hebt gelijk. Snel dan maar. Ik pak zijn kistje. Nee! Niet doen, wacht...’ Te laat. Zatrash stak zijn handen al uit om de kleine waterspuwer te pakken. Dat was tenminste de bedoeling maar Mikky was niet meer daar waar hij net nog had gelegen. Snel was Mikky opgesprongen en omhoog gevlogen. Met een schrille kreet dook hij op Rune af en landde midden in zijn gezicht terwijl hij zich met beide handjes vast klampte aan Rune’s haren.

‘Mmbrrrrleee, Mikky laat los!’

Voorzichtig plukte Rune de kleine waterspuwer van zijn gezicht maar aangezien deze zich nog steeds stijf vast hield aan zijn haren zette hij hem tenslotte maar op zijn schouder waar hij vervolgens keurig in evenwicht bleef zitten.

‘Ik wilde eigenlijk zeggen dat het beter is dat ik hem pak. Ze hebben me gewaarschuwd dat ik hem alleen moest verzorgen zodat hij aan mij kon wennen maar het lijkt erop dat hij al aan mij gewend is. Au, niet zo trekken Mikky, dat doet zeer.’

Voorzichtig probeerde Rune zijn haar los te maken uit de greep van Mikky maar in plaats van los te laten boog het wezentje zich naar Rune’s oor en fluisterde duidelijk verstaanbaar: ‘Zachwolf.’ Waarbij hij heftig met zijn kopje knikte ten teken dat hij het heel zeker wist.

Zatrash keek net zo verbaasd als Rune toen die voor de eerste keer hoorde dat Mikky kon praten. ‘Hij praat! Wist jij dat hij kan praten? Wat zei hij eigenlijk?’

‘Ja, dat wist ik maar hij heeft alleen maar mijn naam één keer gezegd. Zeg het nog eens, Mikky. Wat bedoel je?’

Mikky strekte zijn armpje uit en wees naar Zatrash.

‘Hij Zachwolf.’ En weer knikte hij heftig.

‘Hij weet dat ik een weerwolf ben. Hoe weet hij dat?’

Daar wist Rune het antwoord op. ‘Waterspuwers herkennen magie. Ze hebben daar een radar voor. Ze weten ook wat voor soort magisch wezen iets of iemand is. Daarom heeft hij jou

herkent als weerwolf maar wat betekent dat Zach? Wat bedoel je daar mee, Mikky, wat is Zach?’

Mikky keek hem niet begrijpend aan. Hij wees nogmaals.

‘Hij Zachwolf.’ Vervolgens dacht hij even na en wees toen naar Rune. ‘Jij Rune, hij Zachwolf, ik Mikky.’ Waarbij hij triomfantelijk knikte, kennelijk heel tevreden met zichzelf. Nu snapte Rune hem. ‘Hij bedoelt je naam. Hij kan Zatrash nog niet goed uitspreken en heeft het afgekort tot Zach en er wolf achter gezet.’

En vervolgens zaten ze plotseling in het pikkedonker. Bedtijd. Zonder na te denken greep Rune op de tast de kaars en kraste met zijn nagel de rune ζ sol in de was. Direct sprong er een vlammetje op de kaars en een zacht licht verspreidde zich door de kamer.

‘Hoe deed je dat? Je zei geen toverspreuk.’ Vroeg Zatrash verbaasd. Rune schrok. Hij had zich verraden. Hoe kon hij zo stom zijn? Hij wist toch dat hij geen runen mocht gebruiken. Hoe redde hij zich hier uit?

‘Rune? Zeg eens wat? Hoe deed je dat? Is het een geheim?’ Je kunt mij vertrouwen hoor. Ik zeg niets.’

Het antwoorden bleef hem bespaard doordat Zatrash de kaars greep en die uitblies. ‘Snel, je bed in en doe of je slaapt. Er komt iemand aan.’ Rune hoorde dat Zatrash opstond en het kraken van het bed. Zelf stond hij ook op en zocht op de tast zijn eigen bed op. Snel schopte hij zijn schoenen uit en schoot onder de dekens die hij vervolgens zo hoog mogelijk optrok om ook de kleine Mikky, die zich nog steeds aan zijn haar vastklampte, te verbergen. Met zijn ogen dicht deed hij of hij sliep terwijl hij met bonzend hart lag te luisteren. Nu hoorde hij het ook. Zachte voetstappen op de gang. Er kraakte een deur en het leek of er iemand een trap op liep. Dat was natuurlijk onzin want de trap was helemaal aan het andere einde van de gang. Even later hoorde hij nog meer voetstappen maar nu van meerdere mensen. Weer het geluid van een deur en ook deze voetstappen leken een trap op te gaan. Daarna werd het stil. Toen hij er zeker van was dat er

echt geen geluid meer van de gang kwam opende hij zijn ogen en ging rechtop zitten.

‘Zatrash, wat was dat? Waar kwamen die voetstappen vandaan en waar gingen ze heen?’

‘Stttt’. Antwoordde Zatrash stem. ‘Ik denk dat ze naar de zolder zijn gegaan. Ik hoor geschuifel boven ons hoofd en ruik nog vaag hun lucht. Drie of vier mensen zou ik zeggen. Wat moeten die om deze tijd op de zolder doen?’

‘Zolder? Zit hier een zolder boven? Ik heb nooit een deur naar de zolder gezien. Laat staan een trap. Waar zit die dan?’

‘Kom mee, ik zal het je laten zien. Ik wil weten wie het waren en wat ze op de zolder moeten. Die is verboden voor leerlingen en dit waren leerlingen. Dat kon ik ruiken. Bovendien weet ik bijna zeker wie het zijn en daar kan ik niet tegen. Ik moet zeker weten wie het zijn.’

De beide jongens stonden op. Door het raam kwam gelukkig vaag wat licht naar binnen. Nu Rune’s ogen aan het donker gewend waren was dat voldoende om een klein beetje te kunnen zien. Rune, met Mikky nog steeds op zijn schouder, bukte zich om zijn pantoffels aan te trekken.

‘Laat die maar uit. De stiltespreuk werkt beter als je op kousenvoeten bent.’ Zatrash bewoog zijn handen snel over Rune’s voeten en mompelde zachtjes: ‘Silentium.’

Rune had het idee dat zijn voeten werden ingepakt in een laag watten. Het resultaat was wel dat zijn voetstappen niet meer hoorbaar waren. Zatrash opende de deur en keek voorzichtig de gang op voor hij Rune wenkte om te komen. In plaats van naar de trap te gaan, liep Zatrash naar de andere kant, naar het einde van de gang op een paar meter afstand van de deur van hun slaapkamer. Hij legde zijn hand plat op de muur en zei zachtjes: ‘Patentibus’. Tot Rune’s stomme verbazing schoof er een paneel opzij waarachter zich traptreden bevonden. Zatrash wenkte. Achter elkaar gingen ze naar boven, telkens even stilstaand om te luisteren. Er waren inderdaad mensen boven. Iemand hield een toespraak Na elke zin klonk een instemmend gemompel. Boven aan de trap konden ze de toespraak verstaan.

‘Want, wij zijn allen broeders en zusters van elkaar en daarom kiezen wij een nieuwe achternaam en verwerpen daarmee alle banden met onze voormalige familieleden die ons niet kunnen of willen volgen in een nieuwe wereld. Een nieuwe wereld waarin wij het voor het zeggen hebben. Waarin de andere rassen ons moeten gehoorzamen en waarin geen plaats is voor halfbloeden en ander tegennatuurlijk broedsel. We hebben het vandaag weer meegemaakt. Deze school is ook ten prooi gevallen aan corruptie. Het beest is terug gekomen. Het maakt niet uit dat hij oorspronkelijk afstamt van een goede familie of dat hij voorheen een magista in opleiding was. Nu is hij het resultaat van een mislukt experiment. Een freak, een beest.’

Rune voelde dat Zatrash naast hem verstijfde en realiseerde zich tegelijkertijd dat dit deel van de toespraak over zijn nieuwe kamergenoot ging. Wie waren dit en waarom kwamen ze hier in het geheim bijeen? Hij concentreerde zich weer op de stem in het donker.

‘Het is onze taak om deze uitwassen uit te roeien. Ze hebben misschien ooit nut gehad maar de oorlog is allang voorbij en nu zijn ze overbodig geworden. Het is tijd om hun arrogante gedrag aan banden te leggen. Ze horen niet thuis in de nieuwe wereld. We moeten voorkomen dat zij zich in onze samenleving dringen. We hebben daarom een tweede opdracht gekregen. Het is nu ook onze taak om deze mislukte hond te elimineren. Het is een belangrijke taak waarmee wij kunnen laten zien dat wij klaar zijn voor het betere werk. De Máistir eert ons met deze tweede opdracht. Dat betekent niet dat wij voor onze eerste opdracht nu achterover kunnen leunen, nee, we moeten juist onze inspanningen verdubbelen. Het is niet meer genoeg om de ordi te laten voelen dat we hem niet moeten door hem te negeren, maar we moeten er ook voor zorgen dat dat mietje van school wordt gestuurd. Hij is het niet waard om een magista te worden. Hij moet amper de vonk hebben anders was hij wel eerder terug gehaald. We hebben sterke magistas nodig en geen klungelaars die niet eens weten dat mannen geen runen gebruiken maar alleen

echte magie. Het is tegennatuurlijk dat een man runen als keuzevak heeft. Waarschijnlijk is hij zo zwak dat hij alleen met runen en andere trucjes magie wil bedrijven. Hij verzwakt de gelederen van de magistas. Deze twee, de hond en de ordi, zijn uitwassen en moeten verwijderd worden van deze school. Dat zijn onze opdrachten.'

Nu was het Rune's beurt om te verstijven. Dit stuk van de toespraak ging over hem. Wie waren dit en waar ging dit over? Wie was die Máistir en waarom gaf hij deze opdrachten? Wat was hier aan de hand? Vanuit de richting van de stem klonk nu wat gestommel. Blijkbaar was de vergadering tot een einde gekomen. Zatrash trok hem achteruit de trap af. Snel sloten ze het paneel en trokken zich terug in hun slaapkamer. Rune opende zijn mond om een reeks van vragen op Zatrash af te vuren maar deze schudde zijn hoofd. 'Straks,' Fluisterde hij. 'Eerst weten wie het zijn.'

Hij haalde een paar keer diep adem en drukte zijn neus tegen de deur. Rune luisterde geconcentreerd. Hij hoorde het paneel open en dicht schuiven en zachte voetstappen die langs de deur liepen. Nadat het helemaal stil was geworden stak Zatrash de kaars weer aan en keek Rune aan.

'Vier leerlingen, allemaal zevende-jaars. Marcus van het Hazelaarsbos, Rogier van het Wilgenbos, Joleine Lijsterbes en Xavier Taxus. Ik had gelijk. Hun ouders hebben ook het hardste geprotesteerd tegen mijn terugkomst. Daarom stroom ik pas halverwege het leerjaar in net als jij.'

Rune keek hem niet begrijpend aan. 'Je kent ze. Waarvan dan?'

'Wat denk je? Ik zit hier al twee en een half jaar op school maar vorig jaar werd ik aan het einde van het schooljaar gebeten door een weerwolf. Ik werd direct naar huis gehaald en behandeld maar het was al te laat. De eerste de beste volle maan veranderde ik in een wolf. Het heeft enige tijd geduurd tot ik eraan gewend was en met de verandering kon omgaan, maar nu gaat het wel weer. Dus werd het tijd om mijn opleiding af te maken maar de ouders van de andere leerlingen dienden een protest in. Ze vonden het te gevaarlijk

voor hun kinderen om met een weerwolf op school te zitten. Daarom zit ik nu bij jou op de kamer. Niemand anders wil iets met mij te maken hebben. Mijn ouders hebben veel geld gegeven aan de school zodat de bibliotheek uitgebreid kon worden en er moest een speciale ruimte voor mij gebouwd worden waar ik zonder gevaar voor de andere leerlingen kan verblijven als ik verander. Uiteindelijk konden ze mij niet weigeren maar de ouders van die vier leerlingen hebben het hardst geprotesteerd en blijkbaar zijn ze het er nog steeds niet mee eens.'

'Daarom weet je zoveel van de school. Je hebt hier al op school gezeten. Ik vroeg mij al af hoe het kwam dat je zoveel wist. Je bent dus niet als weerwolf geboren? Je bent gebeten? Maar je bent wel een magista? Het wordt steeds gekker.'

Rune plofte verbijsterd op zijn bed. Zatrash keek hem nieuwsgierig aan. 'Je bent zelf ook een beetje vreemd hoor. Welke jongen kiest er nu als keuzevak runen? Geen wonder dat ze denken dat je een mietje bent. Alleen meisjes kiezen runen.'

'Ja, dat hadden ze me voor die tijd moeten vertellen. Ik vond het wel interessant aangezien ik Rune heet. Wist ik veel. Ik kom hier niet vandaan, weet je nog. Niemand verteld mij iets. Ik moet het allemaal zelf maar uitzoeken. Is dat waarom iedereen een hekel aan mij heeft? Omdat ze denken dat ik meer een meisje dan een jongen ben?'

'Dat en het feit dat de Populieren je hier blijkbaar niet willen. Ze hebben iedereen tegen je opgezet. Net als tegen mij.'

'En wie zijn nu weer de Populieren?'

'Die vier die we net hebben afgeluisterd. Dat zijn leden van de Populieren. Het genootschap van zuivere magistas. Maar dat weet jij natuurlijk ook niet. Ik wil het je allemaal wel uitleggen maar het is al laat en ik ben doodmoe. Morgen, ok? Morgen leg ik je alles uit en mag je alles vragen maar nu wil ik slapen.'

Rune knikte. Hij was zelf ook doodmoe. Het was tijd om te gaan slapen. Mikky had het zich al gemakkelijk gemaakt op Rune's kussen. Hij liet het maar zo. Morgenochtend kon hij de

kleine waterspuwer wel in zijn kistje opbergen. De beide jongens kleedden zich snel om en stapten in bed. Rune nam Mikky beschermend in zijn armen en al snel lagen ze alle drie te slapen.

De volgende ochtend moesten ze zich haasten om op tijd in de eetzaal te zijn. Hun lange opblijven had ervoor gezorgd dat ze zich beiden versliepen. Rune werd als eerste wakker doordat hij ongemakkelijk op iets hards lag. De harde bobbel bleek Mikky te zijn die weer in steen was veranderd. Snel maakte hij Zatrash wakker en borg Mikky op in zijn kistje onder het bed. In rap tempo kleedden de beide jongens zich aan en renden naar de eetzaal. Hun gelijktijdige verschijnen veroorzaakte een opgewonden geroezemoes dat terstond verstomde zodra Zatrash een dreigende blik door de eetzaal liet gaan. Zelfs bij Rune liepen de rillingen over zijn rug. Op de een of andere manier wekte Zatrash plotseling het gevoel op dat hij elk moment in een wolf kon veranderen en aanvallen. Alle leerlingen kregen het ineens erg druk met ontbijten. De jongens schoven snel op een paar vrije plaatsen zover mogelijk van de andere leerlingen vandaan.

‘Hoe deed je dat?’ Vroeg Rune fluisterend.

‘Hoe deed ik wat?’ Antwoorde Zatrash verbaasd.

‘Nou, je weet wel. Die blik, die euhh...dat wolvending dat je net deed.’

Zatrash keek hem niet begrijpend aan. ‘Waar heb je het over? Ik heb helemaal niets gedaan.’

‘Ok, als je er niet over wilt praten, ook goed. Vertel me dan maar eens over die Populierenclub. Wat zijn dat voor lui?’

Zatrash keek snel om zich heen maar niemand besteedde nog aandacht aan hen. ‘Ssst, niet hier. In de pauze, op een plek waar we niet kunnen worden afgeluisterd. Achter de stallen bij de mesthoop. Neem een potje met deksel mee dan kunnen we gelijk insecten voor Mikky zoeken.’

Rune stond op het punt om te zeggen dat dat niet hoefde aangezien Korin had beloofd dat er morgen nieuwe voorraad bij het bosje zou staan. Op het laatste moment veranderde hij

van gedachten. Misschien moest hij eerst maar eens afwachten of hij Zatrash kon vertrouwen. Per slot kende hij hem nog niet eens 24 uur. Het was waar dat Zatrash hem nu al meer had verteld dat alle andere mensen die hij had ontmoet in deze wereld maar dat zei natuurlijk niets. Hij zocht met zijn ogen de zaal af tot hij Ruth zag zitten aan de andere kant van de lange eettafel. Zijn nichtje. Zou ze weten dat hij haar neef was of wist zij ook van niets? Wie wisten er eigenlijk wie hij was? Zatrash wist het maar die had zijn ouders afgeluisterd. Die lui van de Populierenclub wisten ook meer maar wie verder? De docenten, zijn medeleerlingen? Het was een raar idee dat andere mensen meer van je wisten dan jijzelf. Gelukkig kende hij nu tenminste zijn achternaam. Dat was in ieder geval iets. Rune van den Beukenhorst. Het klonk wel chic. Waren zijn ouders rijk? Niet dat dat wat uitmaakte maar nu hij erover nadacht.... De manier waarop Zatrash over zijn ouders praatte en de twee koffers met nieuwe spullen die voor hem klaar stonden toen hij hier kwam. Het zou best eens kunnen. Terwijl hij dit overdacht waren zijn ogen al die tijd strak op Ruth gevestigd. Plotseling keek ze hem recht aan. Rune schrok op en keek snel een andere kant op. Hij voelde dat zijn gezicht rood werd. Zatrash stootte hem aan.

‘Wat heb je met Ruth gedaan? Ze is knalrood.’

‘Niets, echt niet. Ik bedacht alleen, ik vroeg mij af of ze het weet. Dat ik haar neef ben bedoel ik.’

‘Vast wel, het is het gesprek van de dag. De laatbloeier, de verloren zoon die eindelijk thuis is waar hij hoort. Iedereen vraagt zich af waarom je zo afstandelijk bent, waarom je je zo afzijdig houdt.’

‘Ik afstandelijk? Ik hou me afzijdig? Waar heb je het over?’

‘Nou, dat is toch duidelijk. Je praat niet over je ouders. Je toont geen blijdschap over het feit dat je weer terug bent in onze wereld. Je doet ook niet erg je best om de magie te leren. Je doet alsof je hier helemaal niet wilt zijn.’

‘Whowowo, even pas op de plaats. Heb je gisteravond zitten slapen? Sinds ik hier op school ben heeft niemand een poging gedaan om met mij te praten. Iedereen kijkt mij met de nek

aan. Niemand vertelt mij iets. Ik ben hier naartoe over gebracht zonder ook maar één woord uitleg. Ik heb mijn echte ouders nog nooit gezien, laat staan ontmoet. Totdat jij het mij gister vertelde wist ik niet eens mijn eigen achternaam. En dan doe ik afstandelijk? Heb je enig idee hoe het voelt als alles wat je dacht te weten een leugen is?’

Ongemerkt was Rune steeds harder gaan praten tot hij bijna schreeuwde. ‘Als ineens blijkt dat de wereld heel anders in elkaar zit dan je denkt? Jullie zijn allemaal knettergek hier. Natuurlijk wil ik terug naar huis maar zelfs dat hebben jullie onmogelijk gemaakt. Weet je wat? Jullie zoeken het maar uit allemaal. Ik doe niet meer mee met jullie idiote spelletjes.’

Rune sprong overeind en stormde de eetzaal uit. Niet alleen Zatrash maar ook zijn tafelenoten in verbijstering achterlatend. Even wist hij niet waar hij naar toe zou gaan tot hem de zolder te binnen schoot. Met drie treden tegelijk rende hij naar boven. Eerst Mikky ophalen en daarna via het verborgen paneel de trap op naar de zolder. Het paneel ging natuurlijk niet open zonder magie maar als vanzelf kwamen de runen Peorth 𐀓 en Dagaz 𐀓 in hem op. Met zijn vinger tekende hij de runen op het paneel waarna het geluidloos openschoof. Hij had net genoeg tijd om door de opening naar binnen te stappen voor het paneel weer dichtschoof. Op de zolder zocht hij een rustig plekje achter alle spullen die daar stonden. Stapels koffers en oud, afgedankt meubilair. Hij verborg zich achter een ladekast in een oude leunstoel waar hij zich helemaal in opkrulde. Voorzichtig opende hij Mikky’s kistje. Gelukkig, de kleine waterspuwer was nog helemaal intact. Nu pas begon hij na te denken over wat er was gebeurd. Hij had al zijn frustratie er in één keer uitgegooid en dat in het bijzijn van al zijn klasgenoten. Nu hadden ze weer wat om over te kletsen. Ze zouden hem wel allemaal uitlachen. Nu, dat kon hem helemaal niets meer schelen. Ze deden maar. Vanavond ging hij er vandoor. Korin zou vanavond een nieuw potje voer voor Mikky neerzetten. Hij zou zich tot de avond verborgen houden en dan zou hij ervoor zorgen ook bij het bosje te zijn.

Hij zou aan Korin vragen of hij met hem mee mocht en dan moest hij een manier zien te vinden om terug te keren naar de normale wereld. Misschien kon hij niet meer terug naar zijn familie daar maar alles was beter dan hier. In het ergste geval zou hij in een weeshuis terecht komen maar zelfs dat was beter dan de rest van zijn leven hier blijven. Door alle opwinding en zijn uitbarsting was hij doodmoe geworden en met zijn benen opgetrokken en Mikky stevig in zijn armen viel hij in een diepe slaap.

‘Rune, Rune, wordt eens wakker.’ Slaperig opende hij langzaam zijn ogen. Zijn hele lichaam voelde stijf aan door de ongemakkelijk houding waarin hij in slaap was gevallen. Tot zijn stomme verbazing keek hij recht in het gezicht van Ruth. ‘Wat doe jij hier? Hoe heb je mij gevonden? Hoe laat is het?’ Ruth grinnikte even zacht.

‘Als je niet gevonden wil worden moet je jezelf afleren om te snurken.’

‘Ik snurk niet.’ Zei Rune verontwaardigd terwijl hij overeind ging zitten.

‘Echt wel. We konden je op de trap al horen.’ Achter Ruth stond een lachende Zatrash op hem neer te kijken.

‘En om je vraag te beantwoorden. Het is half twee en we hebben de middag vrij want het is vanavond Ostara. Iedereen is zich aan het voorbereiden.’

‘En wat is Ostara nu weer?’ Vroeg Rune gelaten. Ruth en Zatrash keken elkaar aan.

‘Je weet echt niets van onze wereld hé? Wij dachten dat je deed alsof omdat je uit je eigen wereld was weg gehaald. Maar het is dus waar, niemand heeft je wegwijs gemaakt in onze wereld. Geen wonder dat je zo stug en afstandelijk was. Je moet gedacht hebben dat je in een voordurende nachtmerrie was beland.’ Verontwaardigd keek Ruth om naar Zatrash.

‘Snap jij dat nu? Ze hebben hem helemaal niets verteld. Gewoon hup, van de ordie wereld in de onze geplaatst. En

waarom kijken oom Leon en tante Rènee niet naar hem om? Hij is toch hun zoon?’

Zatrash haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het ook niet hoor. Het is jouw familie, niet de mijne. Jij kent ze beter dan ik.’

‘Daar gaan we dan van nu af aan verandering in brengen.

Rune, zoals je ondertussen weet ben ik je nichtje. Mijn moeder is het jongere zusje van jouw moeder. Jouw moeder is getrouwd met de enige zoon van Frederik en Sonja van den Beukenhorst. Jouw opa en oma. Van de kant van je moeder is er alleen nog maar een opa. Opa Marinus van den Berkenhorst. Opa Marinus heeft ook nog twee zonen, de erfgenaam van het huis Berkenhorst, Nicolaas, en mijn moeders tweelingbroer Rupert. Jouw oom Nico en oom Rupert dus. Niet dat we ooit op familiebezoek zullen gaan want ze willen niets met ons te maken hebben. Geen idee waarom, want niemand wil erover praten.’

‘Ho even, rustig aan. Ik weet nu al niet meer wie wie is.’

‘Je hebt gelijk. Dit werkt niet. Kom mee, we gaan naar mijn moeder. Die heeft portretboeken. Dat is veel gemakkelijker.’

Ruth trok hem omhoog uit de leunstoel. ‘Voorzichtig voor Mikky.’ Bijna had Rune het kistje uit zijn handen laten glippen. Ook Zatrash herkende het kistje en schoot toe om het op te vangen. ‘Pfff, dat ging maar net goed.’ De beide jongens keken elkaar opgelucht aan. Ruth keek verbaasd.

‘Wat, wat is er? Wie is Mikky?’

‘Rune heeft een gezelschap, Mikky. Het is een jonge waterspuwer.’

‘Een gezelschap? Een waterspuwer? Hoe kom jij aan een waterspuwer? Die zijn hartstikke duur en zeldzaam.’

‘Van vrienden gehad.’ Mompelde Rune verlegen.

‘Heb jij vrienden die jou een waterspuwer cadeau geven? Zomaar? En hoe kom jij aan vrienden als je al die tijd alleen maar hier op school bent geweest?’

‘Ik heb twee vrienden een dienst bewezen en daarvoor in ruil heb ik Mikky gekregen. En meer wil en kan ik daar niet over zeggen dus hou er maar over op.’ Net op tijd had Rune bedacht dat het misschien beter was om niet verder uit te weiden over zijn vriendschap met de twee dwergen.

‘Dat moet anders nogal een dienst zijn als je daar een waterspuwer voor....’

‘Zatrash...’ Zowel Rune als Ruth keken hem kwaad aan.

‘Ok, ok. Ik zeg al niets meer.’

Ruth greep zijn hand weer en trok hem mee naar de trap.

‘Goed dan, kom mee dan gaan we naar mijn moeder.’

‘Nee.’ Rune trok zijn hand los en bleef staan. Ruth en Zatrash keken hem verbaasd aan. ‘Nee, ik ga helemaal nergens heen zonder dat jullie mij vertellen wat er aan de hand is. Gisteren keek iedereen mij nog met de nek aan en vandaag zijn we ineens dikke vrienden? Wat is er veranderd? Want ik ben nog steeds dezelfde die ik gister was dus vertel eerst maar eens waarom jij mij nu wel ziet staan, Ruth. Waarom ben je nu ineens zo familieziek?’

Ruth keek verlegen naar haar voeten. Het was Zatrash die het woord nam.

‘Dat is mijn schuld Rune, sorry. Na je uitbarsting van deze morgen, die overigens volkomen terecht was, heb ik Ruth apart genomen en haar alles verteld. We hebben de leraren verteld dat je met hoofdpijn terug naar bed was gegaan. Daar moet je trouwens straks nog wel even voor naar de schoolmedica. Daarna zijn we gaan praten met de andere leerlingen. Er is iets heel geks gaande. Die 7de jaars van de Populierenclub hebben blijkbaar opdracht gegeven om jou te negeren en zodoende durfde niemand iets met je te maken hebben. Ze... eh kunnen vrij intimiderend overkomen. Iedereen is bang van ze maar niemand weet waarom ze jou niet moeten. Wat wij gisteravond hebben afgeluisterd is dat zij een opdracht hadden en wel van de leider van hun club, die zogenaamde máistir, waarvan niemand weet wie het is en die mij overigens ook niet moet maar dat begrijp ik nog wel. Ik ben per slot van rekening een weerwolf maar jij...? Wat kan hij nu op jou tegen hebben? Hij of zij kent je niet eens en je bent hier nog maar net.’

Rune dacht na. ‘Goed, dat verklaart de vijandigheid van de leerlingen maar hoe zit dat met de leraren en de andere

volwassenen. Mijn vader en moeder? Waarom wordt mij niets verteld? Ik wist zelfs mijn achternaam niet.'

'Dat is de schuld van je opa. Die van vaderskant.' Zei Ruth verlegen. 'Hij heeft opdracht gegeven om je alles zelf te laten ontdekken. Niemand mocht je iets vertellen of je ergens mee helpen. Mam niet en ik ook niet. Je opa heeft nogal veel invloed dus ik denk dat hij die opdracht ook aan de school heeft gegeven. Hij heeft de school een flinke som geld gegeven om de bibliotheek uit te breiden. Daarom doet iedereen natuurlijk wat hij wil.'

Zatrash mompelde zachtjes: 'Dat moet een flinke bibliotheek worden met extra geld van de Beukenhorst en van de Eikenhorst.' Rune negeerde deze opmerking.

'Dus de leerlingen moeten mij niet omdat de Populierenclub dat zo wil en de volwassenen omdat mijn grootvader dat zo wil. Maar waarom dan?'

'Geen idee maar dat wil ik dus aan mijn moeder vragen.'

'Ho, nog één vraag.' Rune keek naar Zatrash. 'Jij liep gister nog te vertellen dat niemand iets met je te maken wilde hebben omdat je een weerwolf bent maar nu ben je dikke maatjes met Ruth hier. Hoe zit dat?'

Zowel Zatrash als Ruth kregen een kleur.

'Tja, dat zit zo. Ruth en ik kennen elkaar al heel lang. Je moet niet vergeten dat wij burens zijn. We zijn praktisch met elkaar opgegroeid. En ik heb hier natuurlijk al twee jaar op school gezeten. Het zijn trouwens niet de leerlingen die mij niet moeten maar meer hun ouders die niet willen dat hun kinderen met mij omgaan. Dat wist ik gister nog niet want ik had nog niemand gesproken. Het zal trouwens na vandaag wel veranderen als de Populierenclub mij ook in de ban doet.'

'Zo, nu weet je alles. Ga je nu mee naar mijn moeder of nee, je kunt beter eerst langs de schoolmedica gaan. Zeg maar dat je hoofdpijn had maar dat het nu beter gaat. Medica van het Vlierbos is niet zo moeilijk.'

Rune aarzelde nog. Hoe meer ze hem vertelden, hoe vreemder het werd. Wat had hij de Populierenclub ooit gedaan? Hij had nog nooit van ze gehoord. En hoe zat dat met de opdracht van

zijn grootvader? Zou Ruth's moeder weten hoe het zat? Daar konden ze natuurlijk maar op één manier achterkomen. Gewoon door het te vragen. Hij had zijn besluit genomen. Eerst Mikky veilig onder het bed verbergen, dan naar de medica en dan naar Ruth's moeder, zijn tante. Hij wilde antwoorden en die kreeg hij niet door weg te lopen maar wel door de confrontatie aan te gaan. Bovendien voelde hij zich nu gesteund door Zatrash en Ruth. Misschien waren het nog geen vrienden maar het leek erop dat hij er niet meer alleen voor stond.

Mikky veilig in zijn kamer zetten en een bezoekje aan de schoolmedica waren snel genoeg gebeurd. Het bezoek aan zijn tante was wat lastiger. Het bleek dat de voorbereidingen voor Ostara voorlopig al haar tijd in beslag namen. Hij wist nog steeds niet wat Ostara nu precies inhield maar eerlijk gezegd interesseerde hem dat ook niet. Er waren nu belangrijker zaken om over na te denken. De beide jongens zaten in hun kamer te wachten op Ruth die was weg gegaan om de portretboeken op te halen. Rune liet alles wat hij die middag gehoord had nog eens door zijn hoofd gaan.

‘Wat ik nog niet begrijp is die Populierenclub. Wie of wat zijn ze nu eigenlijk?’

‘Ik weet het er fijne niet van. Misschien kun je dat beter aan een volwassene vragen. Je tante bijvoorbeeld.’

‘Je moet er toch iets vanaf weten? Is het een geheime club of een sekte? Waarom roepen ze mensen op om andere mensen buiten te sluiten en waarom is iedereen zo bang voor ze dat ze dat nog doen ook?’

‘Goed dan. Wat ik weet zal ik je vertellen. Het is een genootschap van magistas en al heel oud. Ooit zijn een paar magistas een verbond aangegaan om wetten en regels op te stellen. Tot zover niets aan de hand zou je zeggen maar langzamerhand begonnen ze de baas te spelen over iedereen, niet alleen de magistas maar ook over de andere rassen. Dat namen de andere rassen natuurlijk niet en uiteindelijk werd het genootschap ontbonden. In het geheim zijn ze echter door

gegaan en nu gaan er overal stemmen op om het genootschap weer officieel op te richten. Ze verbergen zich niet meer maar verkondigen openlijk hun mening. Ze beginnen steeds meer macht te krijgen onder het mom van het handhaven van de wet. Het zijn fanatiekelingen, zegt mijn vader. Het zijn allemaal bossen en bomen. Geen enkele horst. De horsten zijn fel tegen het genootschap. Natuurlijk vinden zij dat iedereen zich aan de wet moet houden maar ze zijn het niet eens met de manier van handhaving. Het genootschap handhaaft door middel van angst en terreur. Dat heb je zelf gezien, hier op school. Als je niet doet wat ze willen, wordt jij het volgende slachtoffer.'

'Goed, dat snap ik. Nog één ding, wat bedoel je met bossen, bomen en horsten? Zijn dat ook genootschappen?'

Zatrash schoot in de lach. 'Nee suffie, dat zijn de magista families. O, wacht, dat weet je natuurlijk ook niet. Lastig hoor dat je niets weet van onze wereld.'

'Ja hoor eens, dat is niet mijn schuld en dat weet je.

Bovendien zou ik jou wel eens willen zien in mijn wereld. Jij weet ook niet waar ik het over heb als ik vertel van series als GOT of LotR. Jij weet niks over Wonderwoman, Batman of the Green Hornet dus vertel nu maar gewoon wat ik weten moet volgens jou, dan vertel ik jou nog wel eens een keer over Pokémon en Dragonball Z.'

Zatrash opende zijn mond om een vraag te stellen maar sloot hem weer snel toen hij de blik in Rune's ogen zag.

'Ok, maar later wil ik alles weten over...wat je net allemaal opnoemde. Nu, het eerste dat je moet weten is dat er 23 magistafamilies waren. Ik zeg expres waren want er zijn een paar families die niet meer bestaan. Die families stammen allemaal af van de kinderen die zijn voortgekomen uit een verbintenis tussen een elf en een mens. Dat wil zeggen een elfenvader en een mensenmoeder. Die kinderen noemen zich magistas. Kinderen met magie. Er waren ook kinderen met een elfenmoeder en een mensenvader maar die noemen zich heksen en tovenaars. Daar gaat het nu niet over. De elfenvaders weigerden de kinderen te erkennen dus werden ze

alleen opgevoed door hun moeders en hun families. Maar ook daar werden ze niet volledig geaccepteerd. Daarom kozen zij ervoor om zich af te scheiden en als zelfstandig volk samen te gaan wonen. Ze trouwden onder elkaar en kozen hun eigen achternaam. Allemaal namen van bomen en struiken. De kinderen met de meeste magische kracht kozen voor het laatste deel van hun naam het woord horst.

Een horst is een verhoging in het landschap en geeft de verhoogde status van de familie weer. Daar zijn er vier van, Eikenhorst, Beukenhorst, Berkenhorst en Hulsthorst. De familie van den Hulsthorst is uitgestorven. De kinderen die wat minder magische kracht hadden kozen voor het uiteinde bos. Er wordt wel gezegd dat dit is omdat ze veel kinderen kregen en het hele grote families zijn maar een bos houdt van vochtige grond en staat dus wat lager in het landschap onder een horst. Van de bossen zijn er trouwens zeven.

Hazelaarsbos, Sparrenbos, Elsenbos, Vlierbos, Wilgenbos en Essenbos. En er was ook nog de familie Populierenbos maar die is uitgestorven. En dan heb je nog de families die gewoon de boomnaam gebruiken. Lijsterbes, Appellaar, Taxus, Sleedoorn, Meidoorn, Stekelbrem, Klimop en Wingerd. Daar waren er ook meer van maar die zijn ook uitgestorven. Riet, ... Heide en... Kamperfoelie enoja, Kardinaalsmuts. Sommige van de boomfamilies claimen dat zij al zoveel status van zichzelf hebben dat een toevoeging niet nodig is maar de horsten en de bossen vertellen dat van het begin af aan niet duidelijk was tot welke klasse ze behoorden en ze daarom geen toevoeging hebben gekregen. Duidelijk?’

Rune knikte. ‘Is het nog steeds zo dat de horsten beter in magie zijn dan de anderen? Dan zal ik wel een behoorlijke teleurstelling zijn voor mijn familie. Ik kan er helemaal niets van. Misschien willen ze daarom niets met mij te maken hebben.’

‘Zou kunnen maar er is geen familie meer die sterker is dan de andere families. In de loop van de tijd is iedereen met iedereen getrouwd. Ze moesten wel want in het begin waren er maar zo’n 80 kinderen met magie. Af en toe werd er wel

met iemand van buiten getrouwd of er werd nog een kind van een elf geboren maar men trouwde voornamelijk onderling. Ondertussen zijn er, volgens de laatste telling, 39.053 magistas. Allemaal afstammelingen van die eerste 80 kinderen.'

'Hoe weet je dat? Hou je dat zo precies bij?'

'Welnee, maar mijn vader is onder andere hoofd van de statistieken. Hij werkt voor de bestuursraad. Dan hoor je wel eens wat.' Zei Zatrash met een brede grijns op zijn gezicht. Rune dacht na. Bijna 40.000 magistas dus. Dat waren er net zoveel als in een kleine stad of een groot dorp maar lang niet voldoende om een heel land te bevolken. Tenzij dat land natuurlijk net zo groot was als Luxemburg of misschien Andorra.

'Waar wonen die allemaal? Is er een stad? Of een apart land? Hoe heet het hier eigenlijk?'

'De meeste magistas wonen in de stad. Er zijn twee steden in Tyritrea, Tirsa, de grootste en dan is er nog Tyrea, de havenstad. Tirsa ligt bijna in het midden van Atlantis aan het Mumeer en Tyrea aan de monding van de Tyrene.'

'Wat zeg je nu? Atlantis, het Mumeer, maar.... Dat zijn verloren continenten. Die zijn duizenden jaren geleden in de oceanen verdwenen. Als ze al ooit hebben bestaan.'

'O, reken maar dat ze bestaan. De verhalen die jij hebt gehoord zijn restanten van de herinneringen van de mensen aan onze wereld van voor de scheiding. Die herinneringen zijn al zo oud en zo vaak door verteld dat er iets heel anders van is gemaakt. Maar de kern is waar. Ooit was er het werelddeel Atlantis en een stad genaamd Lemuria. Alleen bestaan die nog steeds maar zijn ze versluierd door de magie van de scheiding.'

'Die verhalen zijn dus waar of tenminste gedeeltelijk waar.'

'Ja, net als veel van jullie verhalen. Mijn moeder las vroeger, voor het slapen gaan, voor uit sprookjesboeken uit jullie wereld. Die sprookjes die jullie aan kleine kinderen vertellen over elfen en feeën en dwergen en zo. Die zijn in de kern

waar. En jullie hebben toch ook verhalen over weerwolven en vampiers?’

Rune knikte bedachtzaam.

‘Hoe meer ik hoor, hoe meer ik erachter kom dat ik eigenlijk niets weet. Deze wereld is zo anders dan die waarin ik opgegroeid ben. Dit wordt niet verteld bij aardrijkskunde en ook niet bij geschiedenis?’

‘Wij worden groot gebracht met die verhalen. Wij leren van onze ouders en grootouders hoe onze wereld in elkaar zit. Dat moet wel omdat we anders de gevaren zouden onderschatten.’

‘Gevaren? Welke gevaren?’ Vroeg Rune geschrokken.

‘Rustig maar. Hier op school ben je veilig, net als in de stad of in de buitenhuizen. Het gevaar zit hem in contact met de andere volkeren. Normaal blijven die buiten de door ons bewoonde wereld maar soms dringen ze door en dan gaat het wel eens mis. Hoe denk je anders dat ik een weerwolf ben geworden?’

‘Weet ik veel. Daar heb ik nog helemaal niet over nagedacht.’ Rune keek vragend naar Zatrash die op het punt stond om antwoord te geven op Rune’s onuitgesproken vraag. Op dat moment stapte Ruth hun kamer in met een paar grote boeken onder haar arm.

‘Mam is nog steeds bezig met de voorbereidingen voor Ostara dus die heeft voorlopig geen tijd. Ik heb de portretboeken meegenomen. Dan kun je in ieder geval zien hoe oom Leon en tante Rènee eruit zien. En je grootvader en grootmoeder. Hier.’ Met een klap legde ze de stapel op het gammele bureautje. Rune keek snel naar Zatrash maar die schudde zijn hoofd en zei geluidloos ‘Later’.

‘Begin hier maar mee,’ zei Ruth terwijl ze hem een boek aanreikte. ‘Dit is onze familie maar alleen natuurlijk van jouw moeders kant. Mam is gek op genealogie dus gelukkig heeft ze ook wat van jouw vaders kant maar niet veel. Daar, dat is het trouwportret van je ouders.’ Ze sloeg het boek open en wees. Rune keek nieuwsgierig naar het geschilderde portret. Dus dit

waren zijn ouders. Een knappe jongeman en een aantrekkelijke jonge vrouw keken glimlachend naar hem op. Voorzichtig raakte hij het portret aan maar trok verbaast zijn hand terug. Dit waren geen plaatjes zoals foto's. Dit waren kleine schilderijtjes. Hij voelde de verf waarmee het portret geschilderd was. Vragend keek hij Ruth aan.

‘Dit zijn geen gewone portretten en ook geen foto's. Wat zijn het? Schilderijtjes?’

‘Gewoon portretten en wat zijn foto's?’

‘Nou, gewone foto's. Die je met een camera maakt. Zoals deze.’

Hij greep zijn portemonnee van zijn bureau en liet de foto's van zijn zusje en pleegouders zien.

‘Wauw,’ zei Zatrash. ‘Wat gaaf joh. Ik heb ervan gehoord maar ik heb er nog nooit één gezien. Dus dat zijn foto's. Wat glad.’

‘Even voor de duidelijkheid. Voor mij zijn dit geen gewone foto's zoals ik die ken en jullie kennen blijkbaar geen foto's. Hoe zit dat?’

‘Tja, wij maken natuurlijk portretten met magie. Is dat het verschil? Hoe maak jij foto's?’

‘Gewoon met een camera natuurlijk. Of met mijn telefoon. Ik kan het niet laten zien want mijn gsm is leeg en ik heb nergens een stopcontact kunnen vinden om hem op te laden. Jullie gebruiken niet veel elektriciteit hé?’

Dat leverde twee verbaasde blikken op.

‘Elektri..citeit?’ Vroeg Ruth. ‘Dat ken ik niet. Wat is dat?’

‘Je weet toch zeker wel wat elektriciteit is? Hoe denk je anders dat een lamp licht geeft?’

‘Nou, gewoon zo.’ Zatrash greep onder zijn hoofdkussen en trok een gloeilamp te voorschijn. Tot Rune's stomme verbazing brandde de lamp zonder dat er een fitting of snoer aan te pas kwam. Gewoon in de hand van Zatrash.

‘Maar... de lichten s'avonds dan en in de gang? Hoe gaan die dan aan en uit?’

‘Op dezelfde manier als deze zaklantaarn natuurlijk. Met magie. Maar jullie, ik bedoel de ordi’s in de euh, andere wereld gebruiken toch precies hetzelfde?’

‘Nee dus. Het ziet er aan de buitenkant misschien zo uit maar onze lampen branden op elektriciteit en onze zaklantaarns op batterijen en die zien er niet uit als een gloeilamp. Wij, ik bedoel de ordi’s, gebruiken geen magie, weet je nog? En ordi’s of ordinaros is bovendien een rotwoord en een belediging.’

Ruth keek vragend. ‘Waarom is dat een belediging? Wij zijn magistas en zij zijn ordinaros. Daar is niets beledigends aan.’

‘Natuurlijk wel. Als je ordinair bent dan ben je a-sociaal, dan weet je niet hoe je je moet gedragen, dan ben je onbeleefd en onaangepast.’

‘Maar..dat betekent het helemaal niet, tenminste, dat bedoelen wij er niet mee. Het betekent gewoon ‘normaal’. Het is het Latijnse woord voor normaal. Net zoals wij magistas zijn, mensen met magie, zijn zij ordinaros, normale mensen. Het is geen scheldwoord maar een aanduiding. Meer niet. Pas als je magie kunt gebruiken ben je een magista, tot die tijd ben je een ordinaros.’

Nu was het Rune’s beurt om verbaasd te kijken. Al die tijd had hij gedacht dat ze hem uitscholden als ze hem een ordi noemden. Dat was dus fout geweest. Ze bedoelden alleen maar dat hij, zolang hij geen magie kon gebruiken, beschouwd werd als een normaal mens. En het was waar. Hij begreep niets van magie. Het was het vak waarin hij de aller-slechtste van de klas in was. De enige keer dat hij magie had gebruikt was door het tekenen van een rune en dat was nu net wat hij als jongen niet mocht gebruiken. Hoe meer hij over deze wereld te weten kwam, hoe minder hij ervan begreep. Hij zou heel veel moeten leren voor hij zich hier thuis voelde. Als hij tenminste hier bleef. Hij haalde eens diep adem.